Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

27. travnja 2022.*

„Javno zdravlje – Zahtjev za predočenje valjane EU digitalne COVID-19 potvrde za pristup zgradama Parlamenta – Pravna osnova – Sloboda i neovisnost zastupnika – Obveza osiguravanja zdravlja osoblja u službi Unije – Parlamentarni imunitet – Obrada osobnih podataka – Pravo na poštovanje privatnog života – Pravo na tjelesni integritet – Pravo na sigurnost – Jednako postupanje – Proporcionalnost”

U spojenim predmetima T-710/21, T-722/21 i T-723/21,

Robert Roos i ostali tužitelji čija se imena nalaze u prilogu[1], koje zastupaju P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto i V. Heinen, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju S. Alves i A.-M. Dumbrăvan, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: S. Papasavvas, predsjednik, J. Svenningsen, predsjednik, R. Barents, C. Mac Eochaidh i T. Pynnä (izvjestiteljica), suci,

tajnik: H. Eriksson, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 15. ožujka 2022.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

[1] Popis ostalih tužitelja priložen je samo verziji koja je dostavljena strankama.

Presudu

1 Tužitelji, koji su svi zastupnici izabrani u Europski parlament za parlamentarni saziv 2019. – 2024., svojim tužbama na temelju članka 263. UFEU-a zahtijevaju poništenje odluke Predsjedništva Parlamenta od 27. listopada 2021. o izvanrednim zdravstvenim i sigurnosnim pravilima kojima se uređuje pristup zgradama Parlamenta u njegova tri mjesta rada (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

I. Okolnosti spora

2 U kontekstu zdravstvene krize prouzročene pandemijom bolesti COVID-19 europski zakonodavac donio je na prijedlog Europske komisije Uredbu (EU) 2021/953 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2021. o okviru za izdavanje, provjeru i prihvaćanje interoperabilnih potvrda o cijepljenju, testiranju i preboljenju bolesti COVID-19 (EU digitalna COVID potvrda) radi olakšavanja slobodnog kretanja tijekom pandemije bolesti COVID-19 (SL 2021., L 211, str. 1. i ispravak SL 2022., L 72, str. 7.) i Uredbu (EU) 2021/954 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2021. o okviru za izdavanje, provjeru i prihvaćanje interoperabilnih potvrda o cijepljenju, testiranju i preboljenju bolesti COVID-19 (EU digitalna COVID potvrda) u pogledu državljana trećih zemalja koji se zakonito nalaze ili borave na državnom području država članica tijekom pandemije bolesti COVID-19 (SL 2021., L 211, str. 24.).

3 Na temelju tih uredbi neke su države članice odlučile uspostaviti nacionalne aplikacije za EU digitalnu COVID potvrdu (u daljnjem tekstu: potvrda o COVID-u) i proširiti njihovu uporabu, osobito na pristup određenim događanjima, zgradama ili prijevozu, kako bi se ograničilo širenje virusa SARS-CoV-2 i zaštitilo javno zdravlje. To je osobito slučaj u trima državama članicama u kojima se nalaze sjedišta Parlamenta, odnosno Belgiji, Francuskoj i Luksemburgu.

4 Od početka zdravstvene krize u ožujku 2020. predsjednik Parlamenta donio je razne mjere u cilju zaštite zdravlja zastupnika, osoblja i drugih osoba koje se nalaze u njegovim zgradama, pri čemu je osiguravao sposobnost Parlamenta da obavlja svoje osnovne dužnosti utvrđene Ugovorima.

5 Te su se privremene mjere redovito produljivale ili mijenjale. Ovisno osobito o razvoju epidemiološke situacije, određene su se mjere mogle ublažiti ili postrožiti. Te mjere od proljeća 2020. uključuju, među ostalim, nošenje maski i mjerenje temperature. Do jeseni 2021. uključivale su i zabranu brojnih kategorija događanja ili pojedinačnih ili skupnih posjeta. Zadržane su plenarne sjednice u Bruxellesu (Belgija) od ožujka 2020. do svibnja 2021.

6 Usto, glavni tajnik Parlamenta uveo je 16. ožujka 2020. izvanredni režim cjelokupnog rada na daljinu kao odgovor na pandemiju bolesti COVID-19. Taj je režim prilagođen razvoju pandemije te je 1. rujna 2021. zamijenjen odlukom glavnog tajnika od 16. srpnja 2021. o radu na daljinu, prema kojoj je rad na daljinu postao dobrovoljan, dok je fizička prisutnost trebala biti zadani način rada, u skladu s člankom 20. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju).

7 U bliskoj suradnji s briselskim vlastima Parlament je 25. ožujka 2021. u svojim prostorima u Bruxellesu otvorio centar za cijepljenje protiv bolesti COVID-19 kako bi se, među ostalim, olakšalo cijepljenje zastupnika i osoblja a da ne moraju, po potrebi, putovati u zemlju podrijetla. Usto, od izbijanja pandemije u ožujku 2020. Parlament je uveo privremene izvanredne postupke kako bi se zastupnicima omogućilo da sudjeluju u raspravama i glasovanju na daljinu.

8 Predsjednik Parlamenta donio je 2. rujna 2021. odluku o sigurnosnim mjerama za ograničavanje širenja bolesti COVID-19. Na temelju te odluke pristup zgradama Parlamenta za posjetitelje, lokalne asistente, vanjske govornike i predstavnike interesnih skupina uvjetovan je predočenjem potvrde o COVID-u ili jednakovrijedne potvrde. Tom se odlukom predviđa i obveza nošenja maske i poštovanja ograničavanja socijalnih kontakata u Parlamentu, kao i zabrana pristupa Parlamentu svim osobama s temperaturom višom od 37,7°C, osobama koje kišu ili kašlju, koje su pozitivne na bolest COVID-19 ili su bile u kontaktu s osobom koja je pozitivna na bolest COVID-19.

9 Istog je dana predsjednik Parlamenta donio odluku o izvanrednim mjerama kojima se Parlamentu omogućuje da osigura kontinuitet svojih aktivnosti i izvršava svoje ovlasti na temelju Ugovorâ. Tom se odlukom, među ostalim, predviđa ponovno uvođenje određenih parlamentarnih aktivnosti, kao što su službena putovanja i izaslanstva, kao i obveza poštovanja ograničavanja socijalnih kontakata i nošenja maske tijekom parlamentarnih rasprava.

10 Predsjednik Parlamenta donio je 30. rujna 2021. dvije odluke kojima se primjena mjera donesenih odlukama od 2. rujna 2021. produljuje do 17. listopada 2021.

11 Predsjednik Parlamenta donio je 14. listopada 2021. novu odluku o sigurnosnim mjerama za ograničavanje širenja virusa, kojom se za razdoblje od 18. listopada do 2. studenoga 2021. predviđa ograničavanje organizacije velikog broja događanja i posjeta u zgradama Parlamenta, uvođenje mjerenja temperature na ulazu u zgrade, uvođenje obveze ograničavanja socijalnih kontakata i nošenja maske tijekom parlamentarnih rasprava te uvjetovanje pristupa zgradama za posjetitelje, lokalne asistente, vanjske govornike i predstavnike interesnih skupina predočenjem potvrde o COVID-u.

12 Istog je dana predsjednik Parlamenta donio novu odluku o izvanrednim mjerama kojima se Parlamentu omogućuje da osigura kontinuitet svojih aktivnosti i izvršava svoje ovlasti na temelju Ugovorâ, i kojom se za razdoblje od 18. listopada do 2. studenoga 2021. predviđa režim sudjelovanja na daljinu kad je riječ o organizaciji sjednica, odbora i međuparlamentarnih izaslanstava, održavanju sastanaka određenih tijela, ostvarivanju prava glasovanja itd.

13 Unatoč uvedenim mjerama ograničavanja kontakata i mjerama zaštite zdravlja te procijenjenoj procijepljenosti od više od 80 % osoblja, od rujna 2021. u Parlamentu je bio zabilježen sve veći broj slučajeva zaraze.

14 Stoga je Predsjedništvo Parlamenta (u daljnjem tekstu: Predsjedništvo) 27. listopada 2021. donijelo pobijanu odluku. Tom se odlukom propisuje da u razdoblju od 3. studenoga 2021. do 31. siječnja 2022. svaka osoba koja želi pristupiti zgradama Parlamenta u njegova tri mjesta rada mora predočiti valjanu potvrdu o COVID-u.

15 U uvodnoj izjavi 11. pobijane odluke navodi se da te mjere imaju dvostruki cilj, s obzirom na to da se njima, s jedne strane, nastoji osigurati da institucija poštuje svoju pravnu obvezu, koja proizlazi iz Ugovorâ, da nastavi s uobičajenim postupcima i, s druge strane, da pruži dostatna jamstva za zaštitu života i zdravlja svih osoba koje se nalaze u prostorima Parlamenta.

16 U skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe 2021/953 okvir za potvrdu o COVID-u omogućuje izdavanje, prekograničnu provjeru i prihvaćanje bilo koje od sljedećih potvrda:

– potvrde kojom se potvrđuje da je nositelj primio cjepivo protiv bolesti COVID-19 u državi članici koja izdaje potvrdu (potvrda o cijepljenju);

– potvrde kojom se potvrđuje da je nositelj bio podvrgnut molekularnom testu koji se temelji na umnažanju nukleinske kiseline (u daljnjem tekstu: test PCR) ili brzom antigenskom testu (u daljnjem tekstu: test RAT) sa zajedničkog i ažuriranog popisa testova RAT na bolest COVID-19 sastavljenog na temelju Preporuke Vijeća Europske unije od 21. siječnja 2021., koji su proveli zdravstveni djelatnici ili stručno osoblje u državi članici koja izdaje potvrdu, u kojoj se navodi vrsta testa, datum na koji je proveden i rezultat testiranja (u daljnjem tekstu: potvrda o testiranju);

– potvrde kojom se potvrđuje da je nakon pozitivnog rezultata testa PCR koji su proveli zdravstveni djelatnici ili stručno osoblje nositelj prebolio infekciju virusom SARS-CoV-2 (u daljnjem tekstu: potvrda o preboljenju).

II. Zahtjevi stranaka

17 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Parlamentu snošenje troškova, uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite.

18 Parlament od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbe kao nedopuštene ili da ih, podredno, odbije kao neosnovane;

– naloži tužiteljima snošenje troškova, uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite.

III. Pravo

A. Dopuštenost tužbi

1. Pravni interes tužiteljâ

19 U okviru mjere upravljanja postupkom i na raspravi od stranaka je zatraženo da navedu imaju li tužitelji i dalje pravni interes protiv pobijane odluke, s obzirom na to da se ona primjenjivala samo do 31. siječnja 2022.

20 U tom pogledu valja podsjetiti na to da u skladu s ustaljenom sudskom praksom tužiteljev pravni interes s obzirom na predmet tužbe mora postojati u stadiju njezina podnošenja, u suprotnome ta je tužba nedopuštena. Taj predmet spora kao i pravni interes moraju postojati do proglašenja

sudske odluke, pod prijetnjom obustave postupka, što pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti korist stranci koja ju je podnijela (vidjeti presudu od 21. siječnja 2021., Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, t. 32. i navedenu sudsku praksu).

21 Usto, iz sudske prakse proizlazi da tužitelj može zadržati interes za zahtijevanje poništenja akta institucije Europske unije kako bi se izbjeglo da se njegova navodna nezakonitost ponovno pojavi u budućnosti (presuda od 7. lipnja 2007., Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, t. 50.).

22 Prema sudskoj praksi, taj pravni interes postoji samo ako se navodna nezakonitost može ponovno pojaviti u budućnosti neovisno o okolnostima predmeta koji je dao povoda tužbi koju je tužitelj podnio (presuda od 7. lipnja 2007., Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, t. 52.).

23 U ovom slučaju, kao što su to tužitelji istaknuli na raspravi, ne može se isključiti mogućnost da se nezakonitosti na koje se oni pozivaju ponovno pojave u budućnosti, neovisno o okolnostima predmeta koje su dovele do njihovih tužbi.

24 Naime, u svojim se tužbama tužitelji pozivaju na nekoliko nezakonitosti koje se odnose, među ostalim, na to da pobijana odluka nema odgovarajuću pravnu osnovu, na povredu njihovih povlastica i imuniteta, kao i na povredu njihove slobode i neovisnosti, te na povredu njihova prava na poštovanje privatnog života, koje se mogu ponoviti u sličnim odlukama, neovisno o okolnostima koje su dovele do ovih tužbi.

25 Usto, kao što je to Parlament naveo na raspravi, pobijana odluka prvotno je produljena do 13. ožujka 2022. odlukom Predsjedništva od 26. siječnja 2022., a zatim do 10. travnja 2022. odlukom Predsjedništva od 7. ožujka 2022. Stoga se ne može isključiti mogućnost da se pobijana odluka dodatno produlji ili da se ponovno donese slična odluka.

26 Slijedom toga, tužitelji i dalje imaju interes da zahtijevaju poništenje pobijane odluke.

2. Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ

27 Parlament osporava dopuštenost tužbe i smatra da tužitelji nemaju aktivnu procesnu legitimaciju kako je ona definirana člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a.

28 Podsjeća na to da se člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a predviđaju tri slučaja u kojima osoba može imati aktivnu procesnu legitimaciju, odnosno, kao prvo, ako je predmetni akt upućen toj osobi, kao drugo, ako se predmetni akt izravno i osobno odnosi na nju i, kao treće, ako je predmetni akt regulatorni akt koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere. Međutim, Parlament smatra da nijedan od tih slučajeva ne odgovara ovom slučaju.

29 Tužitelji osporavaju tu argumentaciju.

30 Valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a, „[s]vaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u stavku prvom i drugom pokrenuti postupke protiv akta koji je upućen toj osobi ili koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere”.

31 Kao prvo, valja istaknuti da se, kao što to tvrdi Parlament, ne može smatrati da je pobijani akt upućen tužiteljima u smislu te odredbe. Naime, ta im odluka nije osobno upućena te se u skladu s njezinim člankom 2. primjenjuje na „sve osobe koje žele pristupiti zgradama Parlamenta u njegova tri mjesta rada, uključujući zastupnike, dužnosnike, akreditirane parlamentarne asistente i ostale službenike Parlamenta”.

32 Valja pak podsjetiti na to da izraz „osoba kojoj je akt upućen” u smislu navedene odredbe treba shvatiti u formalnom smislu, na način da se odnosi na osobu koja je u tom aktu određena kao njegov adresat. Točno je da činjenica da sadržaj akta može utjecati na osobu koja formalno nije adresat akta može toj osobi dati aktivnu procesnu legitimaciju ako osobito dokaže da se, s obzirom na taj sadržaj, taj akt izravno odnosi na nju, ali ne kao na adresata navedenog akta. Usto, činjenica da je tužiteljima dostavljen primjerak pobijane odluke nije dovoljna da bi se smatrali adresatima te odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2016., SACBO/Komisija i INEA, C-281/14 P, neobjavljena, EU:C:2016:46, t. 34.).

33 Kao drugo, valja podsjetiti na to da dopuštenost tužbe koju je fizička ili pravna osoba podnijela protiv akta koji joj nije upućen, na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, ovisi o tome priznaje li joj se procesna legitimacija, koja postoji u dvama slučajevima. S jedne strane, takva tužba može se podnijeti pod uvjetom da se taj akt izravno i osobno odnosi na nju. S druge strane, takva osoba može podnijeti tužbu protiv regulatornog akta koji ne podrazumijeva provedbene mjere ako se on izravno odnosi na nju (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Deutsche Lufthansa/Komisija, C-453/19 P, EU:C:2021:608, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

34 Opći sud smatra svrsishodnim najprije ispitati imaju li tužitelji aktivnu procesnu legitimaciju na temelju drugog slučaja navedenog u točki 33. ove presude.

35 U tom pogledu, kao prvo, valja podsjetiti na to da pojam „regulatorni akt” u smislu posljednjeg dijela rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a obuhvaća sve nezakonodavne akte opće primjene (presuda od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 28.). Sudskom praksom pojašnjeno je da se opća primjena akta može izvesti iz činjenice da se taj akt primjenjuje na objektivno određene situacije i da proizvodi svoje pravne učinke u pogledu općenito i apstraktno određenih kategorija osoba (vidjeti presudu od 31. svibnja 2001., Sadam Zuccherifici i dr./Vijeće, C-41/99 P, EU:C:2001:302, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

36 U ovom slučaju valja pak utvrditi da je pobijana odluka, iako je donesena u obliku odluke, zapravo regulatorni akt opće primjene jer se primjenjuje na objektivno određene situacije i proizvodi pravne učinke u pogledu općenito i apstraktno određenih kategorija osoba, što Parlament ne osporava.

37 Kao drugo, valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, uvjet u skladu s kojim se odluka koja je predmet tužbe mora izravno odnositi na fizičku ili pravnu osobu, poput onoga iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, zahtijeva ispunjenje dvaju kumulativnih kriterija, odnosno, s jedne strane, da osporavana mjera izravno proizvodi učinke na pravnu situaciju pojedinca i, s druge strane, da se njome ne daje nikakva diskrecijska ovlast adresatima te mjere koji su zaduženi za njezinu provedbu, s obzirom na to da je ona potpuno automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije, bez primjene drugih posrednih pravila (vidjeti presudu od

6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 42. i navedenu sudsku praksu).

38 U ovom slučaju, kao što to tvrde tužitelji, pobijana odluka u odnosu na njih proizvodi izravne i obvezujuće pravne učinke jer od njezina stupanja na snagu 3. studenoga 2021. mogu pristupiti zgradama Parlamenta kako bi obavljali svoje dužnosti zastupnika u Europskom parlamentu i sudjelovali u njegovu radu samo ako predoče valjanu potvrdu o COVID-u.

39 U tom pogledu, iako je Parlament odlučio od 22. studenoga 2021. ponovno uvesti režim obveznog rada na daljinu na najviše tri dana tjedno u mjesečnom prosjeku za sve članove osoblja, pod uvjetom da je to u skladu s obavljanjem njihovih dužnosti, te omogućiti zastupnicima da na daljinu sudjeluju u raspravama i glasovanjima na plenarnim sjednicama i u odborima, kao što je to Parlament potvrdio na raspravi, pobijana odluka i obveza predočenja valjane potvrde o COVID-u radi pristupa zgradama Parlamenta ostali su na snazi tijekom cijelog tog razdoblja.

40 Osim toga, nesporno je da adresati pobijane odluke koji su zaduženi za njezinu provedbu nemaju nikakvu diskrecijsku ovlast, osobito službenici za sigurnost Parlamenta zaduženi za provjeru predočenja valjane potvrde o COVID-u. Ona je isključivo automatska i ne zahtijeva posredne mjere.

41 Stoga valja utvrditi da se pobijana odluka izravno odnosi na tužitelje.

42 Kao treće, valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, izraz „koji […] ne podrazumijeva provedbene mjere” u smislu posljednjeg dijela rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a valja tumačiti s obzirom na cilj te odredbe, koji je, kao što to proizlazi iz njezina nastanka, izbjegavanje toga da pojedinac bude prisiljen prekršiti pravo kako bi ostvario pristup sudu. Ako određeni regulatorni akt proizvodi izravne učinke na pravni položaj fizičke ili pravne osobe a da pritom ne zahtijeva provedbene mjere, ta bi osoba mogla biti lišena djelotvorne sudske zaštite ako pred sudom Unije ne raspolaže pravnim lijekom radi osporavanja zakonitosti tog regulatornog akta. Naime, u nedostatku provedbenih mjera, fizička ili pravna osoba, iako se predmetni akt izravno odnosi na nju, mogla bi ostvariti sudski nadzor tog akta tek nakon što je povrijedila njegove odredbe, pozivajući se na njihovu nezakonitost u okviru postupaka koji su protiv nje pokrenuti pred nacionalnim sudovima (vidjeti presudu od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 58. i navedenu sudsku praksu).

43 Suprotno tomu, ako regulatorni akt podrazumijeva provedbene mjere, sudski nadzor poštovanja pravnog poretka Unije osiguran je neovisno o tome potječu li navedene mjere od Unije ili od država članica. Fizičke ili pravne osobe koje zbog pretpostavke za dopuštenost iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a ne mogu izravno pred sudom Unije pobijati regulatorni akt Unije zaštićene su od primjene tog akta na njih mogućnošću pobijanja provedbenih mjera koje taj akt podrazumijeva (vidjeti presudu od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 59. i navedenu sudsku praksu).

44 Ako je provedba takvog akta na institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije, fizičke ili pravne osobe mogu protiv provedbenih akata podnijeti izravnu tužbu sudovima Unije pod uvjetima iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a te se u prilog osnovanosti te tužbe i na temelju članka 277. UFEU-a mogu pozvati na nezakonitost osnovnog akta o kojem je riječ (vidjeti

presudu od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 60. i navedenu sudsku praksu).

45 Osim toga, Sud je u više navrata presudio da se, radi ocjene podrazumijeva li regulatorni akt provedbene mjere, potrebno usredotočiti na položaj osobe koja se poziva na pravo na pokretanje postupka na temelju posljednjeg dijela rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a. Slijedom navedenog, pitanje podrazumijeva li akt o kojem je riječ provedbene mjere u odnosu na druge osobe nije relevantno (vidjeti presudu od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 61. i navedenu sudsku praksu).

46 Prema tome, iz sudske prakse proizlazi da pojam „provedbene mjere” podrazumijeva, s jedne strane, da institucija, tijelo, ured ili agencija Unije ili država članica donosi akt koji podliježe sudskom nadzoru (vidjeti u tom smislu presudu od 28. listopada 2020., Associazione GranoSalus/Komisija, C-313/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:869, t. 37.) i, s druge strane, da se pravni učinci pobijanog akta u odnosu na tužitelje ostvaruju tek posredstvom provedbenih mjera (vidjeti u tom smislu presude od 13. ožujka 2018., European Union Copper Task Force/Komisija, C-384/16 P, EU:C:2018:176, t. 50.; od 13. ožujka 2018., Industrias Químicas del Vallés/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, t. 57. i od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 64.).

47 Prema mišljenju Parlamenta, iz članka 3. pobijane odluke proizlazi da se pristup prostorima Parlamenta odobrava ili odbija nakon provjere koju provode sigurnosne službe Parlamenta. U okviru te provjere ne provjerava se samo posjedovanje potvrde o COVID-u nego i, po potrebi, činjenica da se na dotičnu osobu primjenjuje odstupanje koje je odobrio glavni tajnik na temelju članka 5. stavka 2. pobijane odluke. Stoga učinci pobijane odluke u odnosu na tužitelje nastaju tek nakon provjere koju provode sigurnosne službe Parlamenta.

48 Međutim, valja utvrditi da su se, suprotno onomu što tvrdi Parlament, pravni učinci pobijane odluke u odnosu na tužitelje ostvarili stupanjem na snagu te odluke a da to nije zahtijevalo nikakvu dodatnu provedbenu mjeru, s obzirom na to da su oni od tog datuma morali imati valjanu potvrdu o COVID-u kako bi mogli pristupiti zgradama Parlamenta.

49 Usto, valja istaknuti da službenici za sigurnost Parlamenta, zaduženi za nadzor provedbe pobijane odluke, ne donose nijedan akt koji podliježe sudskom nadzoru, nego samo s pomoću aplikacije CovidScanBE ili CovidCheck.lu provjeravaju ima li osoba koja želi pristupiti zgradama Parlamenta valjanu potvrdu o COVID-u.

50 Međutim, Parlament je na raspravi tvrdio da osobe kojima je odbijen pristup njegovim zgradama, s obzirom na to da nisu imale valjanu potvrdu o COVID-u, mogu na zahtjev dobiti dokument kojim se potvrđuje odbijanje pristupa zgradama Parlamenta, što predstavlja provedbenu mjeru pobijane odluke.

51 Ipak, valja istaknuti da bi bilo neprirodno zahtijevati od tužitelja da zatraže pristup zgradama Parlamenta, iako nemaju valjanu potvrdu o COVID-u, kako bi dobili takav dokument kojim se utvrđuje da ne ispunjavaju uvjete iz pobijane odluke i kako bi zatim mogli pobijati taj akt pred Općim sudom i u prilog svojoj tužbi, u skladu s člankom 277. UFEU-a, pozvati se na nezakonitost pobijane odluke (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 6. studenoga 2018., Scuola

Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 66.; od 14. siječnja 2016., Doux/Komisija, T-434/13, neobjavljena, EU:T:2016:7, t. 59. do 64. i od 13. rujna 2018., Gazprom Neft/Vijeće, T-735/14 i T-799/14, EU:T:2018:548, t. 102.).

52 Isto tako, treba odbiti argument Parlamenta prema kojem su tužitelji mogli glavnom tajniku Parlamenta podnijeti zahtjev za odstupanje, u skladu s člankom 5. stavkom 2. pobijane odluke, i zatim osporavati eventualno odbijanje odobrenja takvog odstupanja. Naime, kao što je to Parlament potvrdio na raspravi, takva se odstupanja odobravaju samo na temelju vrlo konkretnih legitimnih razloga, kao što je cijepljenje u trećoj zemlji, te se nikad ne odobravaju na diskrecijskoj osnovi osobama koje ne posjeduju valjanu potvrdu o COVID-u bez opravdanog razloga.

53 Stoga, osim činjenice da bi bilo neprirodno zahtijevati od tužitelja da podnesu takve zahtjeve za odstupanje, valja istaknuti da oni u ovom slučaju nikada nisu podnijeli takve zahtjeve, tako da takve provedbene mjere nipošto nisu relevantne u ovom slučaju, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 45. ove presude.

54 Naposljetku, Parlament se ne može valjano pozivati na presudu od 20. studenoga 2017., Petrov i dr./Parlament (T-452/15, EU:T:2017:822) kada tvrdi da eventualno odbijanje pristupa prostorima Parlamenta u ovom slučaju predstavlja akt koji dotična osoba može pobijati pred sudom Unije. Naime, u tom su predmetu tužitelji, državljani treće zemlje, osporavali odluku kojom im se odbija dodjela akreditacije potrebne za pristup zgradama Parlamenta. Prema tome, za razliku od tužiteljâ u ovom predmetu, ti tužitelji u nedostatku te odluke nisu imali pravo stalnog pristupa zgradama Parlamenta. Usto, odluka o kojoj je riječ u tom predmetu bila je izričita odluka o odbijanju pristupa pojedinačne primjene, a ne obična mjera provjere koju izvršavaju službenici za sigurnost Parlamenta, zaduženi za provedbu prethodne odluke opće primjene, kojom se uvjetuje pristup zgradama Parlamenta, kao u ovom slučaju.

55 Stoga se, s obzirom na sva prethodna razmatranja, ne može smatrati da pobijana odluka podrazumijeva provedbene mjere u odnosu na tužitelje u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

56 Slijedom toga, budući da pobijana odluka predstavlja regulatorni akt koji se izravno odnosi na tužitelje i ne podrazumijeva provedbene mjere u odnosu na njih, valja utvrditi da oni imaju aktivnu procesnu legitimaciju na temelju trećeg slučaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

B. Dopuštenost zahtjevâ za prilagodbu tužbi

57 Parlament je na raspravi naveo da je pobijana odluka prvotno produljena do 13. ožujka 2022. odlukom Predsjedništva od 26. siječnja 2022., a zatim do 10. travnja 2022. odlukom Predsjedništva od 7. ožujka 2022. Parlament je pojasnio i da su se te nove odluke temeljile na ažuriranoj procjeni zdravstvene situacije i dostupnim znanstvenim podacima.

58 Na pitanje o utjecaju tih novih odluka na ovu tužbu, tužitelji su na raspravi tvrdili da žele prilagoditi tužbene zahtjeve svojih tužbi kako bi uzeli u obzir te nove elemente.

59 Međutim, valja istaknuti da se, u skladu s člankom 86. stavcima 1. i 2. Poslovnika Općeg suda, prilagodba tužbe mora izvršiti zasebnim aktom prije zatvaranja usmenog dijela postupka ili prije odluke Općeg suda o neprovođenju usmenog dijela postupka.

60 Tim se zahtjevom osobito nastoji osigurati poštovanje načela kontradiktornosti i prava obrane, čime se tuženiku omogućuje da reagira na tužiteljeve tužbene razloge ili argumente kako su prilagođeni, u dijelu u kojem se odnose na nove elemente (vidjeti u tom smislu presude od 24. siječnja 2019., Haswani/Vijeće, C-313/17 P, EU:C:2019:57, t. 36. do 40.; od 9. studenoga 2017., HX/Vijeće, C-423/16 P, EU:C:2017:848, t. 23. i od 30. studenoga 2016., Rotenberg/Vijeće, T-720/14, EU:T:2016:689, t. 139.).

61 Štoviše, valja istaknuti da su tužitelji i njihovi zastupnici nužno znali za nove odluke koje je Predsjedništvo donijelo prije rasprave, tako da su, ako su htjeli osporavati i zakonitost tih odluka, trebali postupiti s dužnom pažnjom te podnijeti nove tužbe, na temelju članka 263. UFEU-a, ili prilagoditi tužbe, u skladu sa zahtjevima iz članka 86. Poslovnika.

62 Stoga, s obzirom na to da tužitelji nisu podnijeli zahtjeve za prilagodbu tužbi zasebnim aktom prije zatvaranja usmenog dijela postupka, navedene zahtjeve, koji su izneseni usmeno na raspravi, treba odbaciti kao nedopuštene.

C. Meritum

63 U svojim tužbama tužitelji ističu četiri različita tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na tome da pobijana odluka nema valjanu pravnu osnovu da bi proizvodila učinke prema članovima Parlamenta, drugi na tome da je pobijana odluka protivna načelima slobode i neovisnosti članova Parlamenta i imunitetima koji su im zajamčeni Ugovorom, treći na povredi općih načela koja se odnose na obradu osobnih podataka, a četvrti na neopravdanoj povredi prava na privatni život i zaštitu osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, prava na slobodu i sigurnost te prava na jednakost pred zakonom i nediskriminaciju.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijana odluka nema valjanu pravnu osnovu da bi proizvodila učinke prema članovima Parlamenta

64 Tužitelji tvrde da članak 25. Poslovnika Parlamenta ne predstavlja valjanu pravnu osnovu na temelju koje bi pobijana odluka mogla proizvoditi učinke u odnosu na njih. Naime, naglašavaju da se stavkom 2. te odredbe, koji je, prema njihovu mišljenju, jedini koji bi mogao biti relevantan, Predsjedništvu daju samo opće ovlasti unutarnje organizacije Parlamenta, što ne može opravdati donošenje tako strogih mjera kao što su one predviđene pobijanom odlukom.

65 Tužitelji tvrde i da se člankom 8. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) zahtijeva da se „zakonom” utvrde ključne sastavnice obrade osobnih podataka. Međutim, prema njihovu mišljenju, izvjesno je da odluka Predsjedništva nije zakon u smislu te odredbe. Svako drukčije tumačenje dovelo bi do toga da na razini institucija Unije postoji manja zaštita od one koja se pruža na razini država članica, koje za obradu osobnih podataka zahtijevaju donošenje zakonodavnog propisa nakon parlamentarne rasprave.

66 U svakom slučaju, tužitelji smatraju da članak 25. stavak 2. Poslovnika Parlamenta ne može biti temelj za donošenje mjera koje su protivne Odluci Europskog parlamenta 2005/684/EZ, Euratom od 28. rujna 2005. o donošenju Statuta članova Europskog parlamenta (SL 2005., L 262, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 181.; u daljnjem tekstu: Statut članova Parlamenta) i Protokolu br. 7 o povlasticama i imunitetima Europske unije (SL 2010., C 83, str. 266.) (posebno izdanje na hrvatskom jeziku: SL 2016., C 202, str. 266., u daljnjem tekstu: Protokol br. 7).

67 Parlament osporava argumente tužiteljâ.

68 Kao prvo, valja podsjetiti na to da se člankom 232. UFEU-a predviđa da Parlament donosi svoj poslovnik odlukom većine svojih članova.

69 U ovom je slučaju nesporno da je pobijana odluka donesena, među ostalim, na temelju članka 25. stavka 2. Poslovnika Parlamenta. Tom se odredbom Predsjedništvu daje ovlast da donosi financijske, organizacijske i administrativne odluke o pitanjima koja se tiču unutarnje organizacije Parlamenta, njegova tajništva i tijela.

70 Međutim, valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da je pobijana odluka, kojom se pristup zgradama Parlamenta želi ograničiti samo na osobe koje imaju valjanu potvrdu o COVID-u, doista pitanje unutarnje organizacije Parlamenta u smislu članka 25. stavka 2. njegova poslovnika.

71 Naime, iz ovlasti unutarnje organizacije Parlamenta proizlazi da je Parlament ovlašten poduzeti odgovarajuće mjere kako bi osigurao dobro funkcioniranje i odvijanje svojih postupaka (presude od 10. veljače 1983., Luksemburg/Parlament, 230/81, EU:C:1983:32, t. 38.; od 10. srpnja 1986., Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, t. 16. i od 2. listopada 2001., Martinez i dr./Parlament, T-222/99, T-327/99 i T-329/99, EU:T:2001:242, t. 144.).

72 Doista, kao što to tvrdi Parlament, pobijana odluka predstavlja takvu mjeru s obzirom na to da se njome, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 2., nastoji omogućiti povratak na režim rada uz fizičku prisutnost kako bi se osigurao kontinuitet njegovih aktivnosti u okviru uobičajenih postupaka koji proizlaze iz Ugovorâ, zajamčila potpuna primjena svih uobičajenih postupaka utvrđenih u njegovu poslovniku i ponovno uspostavila njegova puna i neograničena uloga demokratski izabrane institucije Unije koja izravno predstavlja građane na razini Unije.

73 Ovlast unutarnje organizacije Parlamenta, navedena u točki 71. ove presude, priznata je i sporazumima o sjedištu koje su odobrile institucije Unije i države članice u kojima se nalaze njihove zgrade. Prema tome, dogovorom o sigurnosti, potpisanim 31. prosinca 2004., između, s jedne strane, Parlamenta, Vijeća Europske unije, Komisije, Europskog gospodarskog i socijalnog odbora, Odbora regija i Europske investicijske banke i, s druge strane, belgijske vlade, predviđa se da su institucije odgovorne za sigurnost i očuvanje reda u svim njegovim aspektima u zgradama u kojima se nalaze, kao i za odobrenja i provjere pristupa tim zgradama. Isto tako, sporazumom između Parlamenta i Velikog Vojvodstva Luksemburga od 2. prosinca 1983. predviđa se da je Parlament odgovoran za sigurnost u svojim prostorima i zgradama te da u tu svrhu donosi unutarnje propise. Naposljetku, što se tiče zgrada Parlamenta u Strasbourgu (Francuska), administrativnim dogovorom između Parlamenta i francuskih vlasti o sigurnosti zgrada Parlamenta u Strasbourgu od 25. lipnja 1998. također se priznaje isključiva odgovornost Parlamenta za odobravanje i provjeru pristupa njegovim zgradama.

74 Osim toga, valja istaknuti da pobijana odluka predstavlja ograničenje prava zastupnika na stalan pristup zgradama Parlamenta, kako je utvrđen u članku 1. stavku 1. Odluke Predsjedništva od 3. svibnja 2004. o utvrđivanju pravila o propusnicama. Budući da je potonju odluku Predsjedništvo donijelo na temelju, među ostalim, članka 22. Poslovnika Parlamenta u njegovoj ranijoj verziji, koji odgovara članku 25. Poslovnika koji je trenutačno na snazi, dosljedno je da je isto tijelo donijelo pobijanu odluku na istoj pravnoj osnovi, u skladu s načelom usporednosti oblika (vidjeti presudu od 18. listopada 2018., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i dr./Komisija, T-364/16, EU:T:2018:696, t. 69. i navedenu sudsku praksu).

75 Kao drugo, valja ispitati, pri čemu nije potrebno odlučivati o njegovoj relevantnosti, argument tužiteljâ prema kojem pobijana odluka nije „zakon” u smislu članka 8. Povelje na temelju kojeg se mogu utvrditi ključne sastavnice obrade osobnih podataka tužiteljâ.

76 Valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 8. Povelje, „[s]vatko ima pravo na zaštitu osobnih podataka koji se na njega ili nju odnose” i da se „takvi podaci moraju […] obrađivati pošteno, u utvrđene svrhe i na temelju suglasnosti osobe o kojoj je riječ, ili na nekoj drugoj legitimnoj osnovi utvrđenoj zakonom”.

77 Člankom 52. stavkom 1. Povelje predviđa se i da „[s]vako ograničenje pri ostvarivanju prava i sloboda priznatih ovom Poveljom mora biti predviđeno zakonom i mora poštovati bit tih prava i sloboda”.

78 Osim toga, člankom 52. stavkom 3. Povelje predviđa se da su „[u] onoj mjeri u kojoj ova Povelja sadrži prava koja odgovaraju pravima zajamčenima Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, značenje i opseg primjene tih prava jednaki […] onima iz spomenute Konvencije. Ova odredba ne sprječava pravo Unije da pruži širu zaštitu.”

79 Člankom 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), predviđa se pak da „[s]vatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog […] života” i da se „[j]avna vlast […] neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih”. Stoga prilikom tumačenja članka 8. Povelje valja uzeti u obzir članak 8. EKLJP-a kao prag minimalne zaštite, s obzirom na to da te dvije odredbe sadržavaju istovjetna prava (vidjeti u tom smislu presudu od 8. travnja 2014., Digital Rights Ireland i dr., C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, t. 54.).

80 Na temelju sudske prakse Suda i Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP), zahtjev prema kojem svako miješanje u ostvarivanje temeljnih prava treba biti „predviđeno zakonom”, u smislu članka 52. stavka 1. Povelje i članka 8. stavka 2. EKLJP-a, ne podrazumijeva samo da mjera kojom se predviđa miješanje mora imati pravnu osnovu u nacionalnom pravu, nego i da ta pravna osnova mora imati određena svojstva pristupačnosti i predvidljivosti kako bi se izbjegla opasnost od arbitrarnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 15. ožujka 2017., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 38.; ESLJP, 26. travnja 1979., Sunday Times protiv Ujedinjene Kraljevine, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, t. 49. i ESLJP, 4. prosinca 2015., Roman Zakharov protiv Rusije, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, t. 228.).

81 Usto, iz sudske prakse ESLJP-a proizlazi da pojam „zakon” u izrazu „u skladu sa zakonom”, koji se nalazi, među ostalim, u članku 8. stavku 2. EKLJP-a, treba shvatiti u materijalnom, a ne u formalnom smislu. Stoga on uključuje i pisano i nepisano pravo te nije ograničen na zakonodavne tekstove, nego obuhvaća i pravne akte i instrumente nižeg ranga. Ukratko, „zakon” je tekst koji se primjenjuje kako ga tumače nadležni sudovi (vidjeti u tom smislu ESLJP, 26. travnja 1979., Sunday Times protiv Ujedinjene Kraljevine, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, t. 47. i ESLJP, 8. travnja 2021., Vavřička i dr. protiv Češke Republike, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, t. 269.).

82 Stoga činjenica da pobijana odluka ne predstavlja zakonodavni propis, donesen nakon parlamentarne rasprave, nije dovoljna da bi se smatralo da ona nije „zakon” u smislu članka 8. Povelje, tumačenog s obzirom na članak 8. EKLJP-a.

83 Točno je da iz sudske prakse ESLJP-a također proizlazi da, kako bi se ispunili zahtjevi u pogledu kvalitete zakona, nacionalno pravo treba pružati određenu razinu zaštite od proizvoljnog miješanja tijela javne vlasti u prava zajamčena EKLJP-om i da bi, što se tiče pitanja koja se odnose na temeljna prava, zakon bio protivan vladavini prava, jednom od temeljnih načela demokratskog društva zajamčenog EKLJP-om, kada bi izvršna vlast imala neograničenu diskrecijsku ovlast. Stoga u njemu treba dovoljno jasno definirati opseg i načine izvršavanja takve ovlasti (vidjeti ESLJP, 15. ožujka 2022., Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) protiv Švicarske, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, t. 78. i navedenu sudsku praksu).

84 Međutim, u ovom slučaju, budući da sama pobijana odluka predstavlja „zakon" u smislu članka 8. Povelje, tumačenog s obzirom na članak 8. EKLJP-a, ne može se smatrati da je Parlament morao dobiti izričito odobrenje zakonodavca Unije za donošenje takvih mjera, koje se temelje na članku 232. UFEU-a i članku 25. stavku 2. njegova poslovnika.

85 Štoviše, u ovom slučaju, kao što to tvrdi Parlament, pobijana odluka ispunjava kriterije pristupačnosti i predvidljivosti koji su potrebni da bi se izbjegla opasnost od arbitrarnosti.

86 U tom kontekstu valja naglasiti da se pobijanom odlukom predviđaju jasna i precizna pravila koja uređuju doseg i primjenu mjere o kojoj je riječ i da se njome pružaju, među ostalim, dostatna jamstva dotičnim osobama koja omogućuju učinkovitu zaštitu njihovih osobnih podataka od rizika zlouporabe kao i od svih nezakonitih pristupa i korištenja tih podataka (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 8. travnja 2014., Digital Rights Ireland i dr., C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, t. 54. i navedenu sudsku praksu).

87 Tako iz uvodnih izjava 22. do 25. i članka 4. pobijane odluke proizlazi da su osobe čije osobne podatke Parlament obrađuje na temelju te odluke zaštićene Uredbom (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL 2018., L 295, str. 39.).

88 Naposljetku, valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da se argument tužiteljâ prema kojem članak 25. stavak 2. Poslovnika Parlamenta ne može biti temelj za donošenje mjera koje su protivne Statutu članova Parlamenta ili Protokolu br. 7 ne odnosi na pitanje odgovarajuće pravne osnove pobijane odluke, nego na pitanje zakonitosti te odluke s obzirom na navedene odredbe, koje će se ispitati u okviru drugog tužbenog razloga u nastavku.

89 S obzirom na prethodna razmatranja, valja utvrditi da je članak 25. stavak 2. Poslovnika Parlamenta bio valjana pravna osnova za donošenje pobijane odluke.

90 Stoga prvi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela slobode i neovisnosti zastupnika i povredi imuniteta koji su im zajamčeni Ugovorom

91 Drugi tužbeni razlog tužiteljâ sastoji se od dvaju dijelova, koji se temelje, s jedne strane, na povredi članka 2. Statuta članova Parlamenta, kojim su utvrđena načela slobode i neovisnosti zastupnika u Europskom parlamentu i, s druge strane, na povredi imuniteta zajamčenih tim zastupnicima, osobito Protokolom br. 7.

a) Prvi dio, koji se temelji na tome da je pobijana odluka protivna načelima slobode i neovisnosti članova Parlamenta

92 Tužitelji smatraju da je pobijana odluka vrlo ograničavajuća i da ozbiljno povređuje načelo slobodnog i neovisnog obnašanja mandata članova Parlamenta, kako je utvrđeno u članku 2. Statuta članova Parlamenta, s obzirom na to da bi zbog nje mogli biti spriječeni zasjedati i obavljati svoje zastupničke dužnosti, što bi moglo ugroziti ravnotežu ovlasti i slobodnu provedbu demokracije.

93 U tom pogledu tužitelji podsjećaju na to da se odbijanje pristupa zgradama Parlamenta predviđeno pobijanom odlukom, u slučaju da se ne predoči valjana potvrda o COVID-u, primjenjuje neovisno o razlogu zbog kojeg takva potvrda nije predočena. Stoga zastupnik možda neće moći predočiti valjanu potvrdu o COVID-u zato što je nema ili je ne želi imati, ali i zato što ju je zaboravio ili izgubio, ili zato što njegov pametni telefon ne radi u trenutku provjere. Osim toga, naglašavaju i da će se članovi Parlamenta koji nemaju potvrdu o cijepljenju ili potvrdu o preboljenju morati testirati najmanje svaka dva dana zbog ograničenog razdoblja valjanosti tih testova. Usto, treba predvidjeti dugo vrijeme čekanja od trenutka testiranja do trenutka generiranja koda za brzi odgovor (u daljnjem tekstu: QR kod). Stoga, ako žele doći u Parlament u ponedjeljak ujutro, tužitelji nemaju drugog izbora nego obaviti ta testiranja tijekom danâ odmora i praktički ne bi mogli obavljati testiranja tijekom „crvenih” tjedana plenarnih sjednica i „ružičastih” tjedana trijaloga jer tijekom tih tjedana rasprave završavaju kasno navečer i nastavljaju se rano ujutro.

94 Parlament osporava te argumente.

95 Uvodno valja podsjetiti na to da su, u skladu s člankom 2. stavkom 1. Statuta članova Parlamenta, „[č]lanovi […] slobodni i neovisni”. Isto tako, člankom 2. Poslovnika Parlamenta predviđa se, među ostalim, da zastupnici svoj mandat obnašaju slobodno i nezavisno. Načelo slobodnog i neovisnog obnašanja mandata zastupnika načelo je zajedničko demokratskim parlamentarnim sustavima, koje čini ključni element predstavničke demokracije na kojoj se temelji funkcioniranje Unije, u skladu s člankom 10. stavkom 1. UFEU-a. To načelo uključuje pravo zastupnika u Europskom parlamentu na neometan pristup njegovim zgradama kako bi mogli aktivno sudjelovati u radu parlamentarnih odbora i izaslanstava, u skladu s člankom 5. stavkom 4. Poslovnika Parlamenta.

96 Pobijana odluka prema tome predstavlja zadiranje u obnašanje mandata zastupnika u Europskom parlamentu, s obzirom na to da im se njome nalaže dodatni uvjet za pristup zgradama Parlamenta, odnosno obveza predočenja valjane potvrde o COVID-u.

97 Ipak valja naglasiti da načelo slobodnog i neovisnog obnašanja mandata zastupnika nije apsolutno načelo i da se može podvrgnuti određenim ograničenjima, osobito onima koje odredi Parlament, na temelju svoje ovlasti unutarnje organizacije predviđene člankom 232. UFEU-a, ako nastoji postići legitiman cilj.

98 Međutim, svako zadiranje u načelo slobodnog i neovisnog obnašanja mandata zastupnika ili njegovo ograničavanje treba biti u skladu s načelom proporcionalnosti kao općim načelom prava Unije. Tim se načelom zahtijeva da su akti institucija Unije prikladni i nužni za postizanje željenog cilja, pri čemu, kada postoji izbor između više prikladnih mjera, valja odabrati onu koja je najmanje ograničavajuća (vidjeti u tom smislu presudu od 2. listopada 2001., Martinez i dr./Parlament, T-222/99, T-327/99 i T-329/99, EU:T:2001:242, t. 215. i navedenu sudsku praksu).

99 Kao prvo, kao što to osobito proizlazi iz uvodnih izjava 1. do 11. pobijane odluke, ona ima legitiman cilj kojim se nastoje pomiriti dva suprotstavljena interesa u kontekstu pandemije, odnosno kontinuitet aktivnosti Parlamenta, s jedne strane, i zdravlje osoba koje se nalaze u zgradama Parlamenta, s druge strane.

100 Naime, s jedne strane, Parlament je dužan osigurati kontinuitet svojih aktivnosti koje proizlaze iz Ugovorâ. Prema tome, tijekom pandemije bolesti COVID-19 trebalo je održati operativnu sposobnost Parlamenta, konkretno njegove zakonodavne i proračunske aktivnosti. U tu je svrhu Parlament donio izvanredne mjere na temelju glave XIII.a svojeg poslovnika, uključujući, među ostalim, primjenu metoda sudjelovanja na daljinu. Međutim, kao što to proizlazi iz članka 237.a Poslovnika Parlamenta, takve izvanredne mjere po definiciji trebaju biti vremenski ograničene. Slijedom toga, Parlament je bio dužan što prije nastaviti sa svojim aktivnostima u uobičajenom obliku, odnosno uz fizičku prisutnost zastupnika, kako bi se osiguralo njegovo normalno funkcioniranje kao institucije Unije čiji su članovi demokratski izabrani.

101 S druge strane, Parlament na temelju svoje dužnosti brižnog postupanja i svoje obveze koja osobito proizlazi iz članka 1.e stavka 2. Pravilnika o osoblju, koji se primjenjuje i na privremeno osoblje Unije na temelju članka 10. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije (u daljnjem tekstu: Uvjeti zaposlenja), mora osiguravati zdravlje i sigurnost dužnosnika i ostalih službenika Unije. Iako im se ne nameće obveza da ostvare taj rezultat, takva dužnost institucija Unije da, u svojstvu poslodavca, osiguravaju sigurnost svojeg osoblja posebno je strogo određena, a margina prosudbe uprave u tom je području smanjena, ali postoji (vidjeti u tom smislu presude od 27. ožujka 1990., Grifoni/Komisija, C-308/87, EU:C:1990:134, t. 14. i od 12. svibnja 2011., Missir Mamachi di Lusignano/Komisija, F-50/09, EU:F:2011:55, t. 126.). Isto vrijedi i za obvezu osiguravanja zdravlja osoblja u službi Unije. Stoga, s obzirom na to da prisutnost zastupnika u prostorima Parlamenta znači da će biti u kontaktu s osobljem te institucije, poštovanje obveze osiguranja zdravlja tog osoblja podrazumijevalo je da Parlament treba osigurati da takav povratak na uobičajenu aktivnost bude moguć bez općih štetnih učinaka na zdravlje osoba koje se nalaze u njegovim prostorima, među kojima je i osoblje te institucije.

102 U tom pogledu, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 13. pobijane odluke, liječnička služba Parlamenta smatrala je sljedeće:

„[P]ovećanje prisutnosti ljudi u zgradama Parlamenta, povećanje broja putovanja zbog ponovne mogućnosti službenih putovanja, povećana učestalost bliskih kontakata na fizičkim sastancima i povećanje broja slučajeva zaraze bolešću COVID-19 u društvu dovode do većeg rizika od unošenja virusa u Europski parlament i povećanog rizika od prijenosa bolesti COVID-19 unutar Parlamenta te karantena. Usto, kao međunarodna organizacija i institucija dostupna javnosti, Europski parlament treba uzeti u obzir česta međunarodna putovanja kao dodatni čimbenik rizika zbog kojeg bi mogao postati žarištem zaraze. Stoga bi trebalo uzeti u obzir zdravstvenu situaciju na razini Unije, a ne samo na razini država članica u kojima Parlament ima sjedište ili mjesta rada.”

103 Usto, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 14. pobijane odluke, podaci koje je dostavila liječnička služba Parlamenta pokazuju da je tijekom prva dva i pol tjedna rujna 2021. zabilježeno više slučajeva bliskih kontakata s osobama koje su bile pozitivne na bolest COVID-19 na testu PCR nego u bilo kojem prethodnom mjesecu od studenoga 2020. i da se taj trend nastavio tijekom cijelog rujna 2021. i prvog tjedna listopada 2021.

104 Stoga, s obzirom na prethodno navedeno, valja smatrati da pobijana odluka ima legitiman cilj i da ne predstavlja očito neprikladan instrument za postizanje tog cilja, uzimajući u obzir informacije kojima je Parlament raspolagao u trenutku donošenja te odluke.

105 Kao drugo, valja ispitati predstavlja li pobijana odluka neproporcionalno ili nerazumno zadiranje u slobodu obnašanja mandata zastupnika i ugrožava li samu bit tog prava (vidjeti u tom smislu presudu od 28. ožujka 2017., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, t. 148. i navedenu sudsku praksu).

106 U tom pogledu, kao što je na to podsjetio Parlament, u cijeloj Uniji postoji univerzalan, brz i cjenovno pristupačan pristup cjepivima i testovima na bolest COVID-19, koji su temelj za izdavanje potvrda o COVID-u. Stoga se obveza zastupnika koji ulaze u zgrade Parlamenta da predoče potvrdu o COVID-u ne može smatrati neproporcionalnim i nerazumnim zadiranjem u slobodu obnašanja mandata, s obzirom na legitiman cilj pobijane odluke da se zaštiti život i zdravlje osoba koje se nalaze u prostorima Parlamenta i osigura njegov povratak uobičajenim aktivnostima.

107 Valja podsjetiti i na to da je Parlament uveo mjere kako bi svojim zastupnicima pružio potrebnu potporu i omogućio da ispune nove zahtjeve u pogledu pristupa u slučaju da nemaju potvrdu o COVID-u, kao što je mogućnost besplatnog testiranja na licu mjesta u njegova tri mjesta rada.

108 Usto, pobijana odluka ograničena je na ono što je strogo nužno kako bi se osigurao povratak na uobičajene aktivnosti Parlamenta. Naime, prema mišljenju službenog liječnika Parlamenta od 10. listopada 2021., povratak na uobičajene aktivnosti Parlamenta neizbježno bi doveo do većeg broja slučajeva bolesti COVID-19 i karantena. Međutim, prema istom mišljenju, takvi su se rizici mogli smanjiti mjerama kao što su one predviđene pobijanom odlukom. Što se tiče zaštite osobnih podataka, pri provjeri potvrda o COVID-u na ulazima u prostore Parlamenta prikazuje se minimalna količina osobnih podataka, kao što to proizlazi iz dokaza koje je dostavio Parlament (vidjeti točku 171. ove presude).

109 Štoviše, valja istaknuti da pobijana odluka nije trajne prirode. Naime, člankom 6. pobijane odluke predviđa se da se ona prestaje primjenjivati 31. siječnja 2022., osim ako se ne produlji, izmijeni ili stavi izvan snage, te da se redovito preispituje s obzirom na razvoj zdravstvene situacije.

110 Osim toga, kao što to tvrdi Parlament, pobijanom odlukom omogućuje se ukidanje izvanrednih mjera te se članovima Parlamenta omogućuje da ponovno ostvaruju svoja prava povratkom aktivnostima na licu mjesta, uz znatno manje ograničenja u slobodnom i neovisnom obnašanju njihova mandata nego u okviru postupka sudjelovanja na daljinu.

111 Naposljetku, valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da tužitelji nisu naveli nijednu alternativnu mjeru kojom bi se manje zadiralo u takva prava, a kojom bi se na sličan način postigao željeni cilj. U tom pogledu tužitelji nisu dokazali da bi nastavak aktivnosti Parlamenta uz fizičku prisutnost, bez obveze predočenja potvrde o COVID-u za pristup zgradama Parlamenta, na isti način pridonio cilju osiguravanja zdravlja osoblja.

112 Međutim, tužitelji se pozivaju na nekoliko negativnih posljedica pobijane odluke na njihovu situaciju (vidjeti točku 93. ove presude).

113 Kao prvo, u dijelu u kojem se tužitelji pozivaju na štetu zbog odbijanja predočenja valjane potvrde o COVID-u ili zbog zaboravljanja te potvrde, valja istaknuti da šteta na koju se oni pozivaju ne proizlazi iz učinaka koje proizvodi sama pobijana odluka, nego iz njihova izbora da takvu potvrdu ne predoče, s obzirom na to da ne navode da to nisu u mogućnosti učiniti (rješenje od 8. prosinca 2021., D'Amato i dr./Parlament, T-722/21 R, neobjavljeno, EU:T:2021:874, t. 23.).

114 Kao drugo, valja istaknuti da se člankom 5. stavkom 2. pobijane odluke glavnom tajniku Parlamenta daje mogućnost da odobri odstupanja od obveze predočenja takve potvrde za ulazak u zgrade Parlamenta, kako bi se uzele u obzir određene posebne situacije.

115 Kao treće, u dijelu u kojem tužitelji tvrde da možda neće moći predočiti valjanu potvrdu o COVID-u zbog tehničkih problema povezanih s, na primjer, uporabom pametnog telefona, valja podsjetiti na to da se potvrda o COVID-u prihvaća u papirnatom i digitalnom obliku, tako da se ti tehnički problemi u načelu mogu izbjeći.

116 Kao četvrto, tužitelji tvrde da su obvezni redovito se testirati, pa čak i tijekom danâ odmora, te da se ne mogu testirati tijekom radnih dana s velikim radnim opterećenjem.

117 Što se tiče situacije tužitelja koji nisu ni cijepljeni niti su preboljeli bolest, valja utvrditi da Parlament svojim zastupnicima u svoja tri mjesta rada nudi potrebnu potporu kako bi mogli ispuniti nove zahtjeve u pogledu pristupa u slučaju da nemaju valjanu potvrdu o COVID-u, pri čemu nije potrebno odlučivati o dopuštenosti tog argumenta. Tako je Parlament uveo mogućnost besplatnog testiranja na licu mjesta u svoja tri mjesta rada. Osim toga, o toj je mogućnosti sve osoblje Parlamenta obaviješteno 28. listopada 2021., odnosno prije stupanja na snagu pobijane odluke. Štoviše, za pristup zgradama Parlamenta moguće je predočiti i negativan rezultat testa PCR obavljenog u Belgiji, Luksemburgu ili Francuskoj. Naposljetku, iako je prvotno razdoblje valjanosti rezultata testa PCR bilo dva kalendarska dana od dana testiranja, od 22. studenoga 2021. do 27. siječnja 2022. razdoblje valjanosti testa PCR bilo je produljeno na 72 sata od provedbe navedenog testa, na temelju odluke glavnog tajnika Parlamenta od 19. studenoga 2021.

118 Kao peto, što se tiče argumenta tužiteljâ prema kojem pobijana odluka izravno zadire u njihovu ovlast zastupanja kao zastupnika izabranih u Parlament i njihovu sposobnost korisnog i učinkovitog rada jer se odnosi i na njihove asistente i osoblje Parlamenta, valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da tužitelji nisu iznijeli nijedan konkretan argument na temelju kojeg bi se moglo utvrditi da te osobe ne mogu pravodobno ispuniti uvjete pristupa propisane pobijanom odlukom.

119 Naposljetku, kao šesto, tužitelji napominju da su u Francuskoj svi amandmani kojima se htio uvjetovati pristup zastupnika i senatora zgradama Nacionalne skupštine i Senata predočenjem potvrde o COVID-u odbijeni, među ostalim, zbog odluke Conseila constitutionnel (Ustavno vijeće, Francuska) od 11. svibnja 2020., u kojoj se navodi da se u nekoliko odredbi francuskog Ustava nalaže poštovanje slobode članova Parlamenta u obnašanju njihova mandata te da se zastupniku Parlamenta nikada ne može uskratiti pristup vijećnici.

120 U tom je pogledu dovoljno podsjetiti na to da Parlament, čije se zgrade ne nalaze samo u Francuskoj nego i u Belgiji i Luksemburgu, ima autonomnu pravnu osnovu za donošenje mjera unutarnje organizacije kao što su one koje su uvedene pobijanom odlukom, na temelju članka 232. UFEU-a i članka 25. stavka 2. njegova Poslovnika, tako da ne može biti vezan ocjenama provedenima konkretno na razini jedne države članice.

121 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da se ni na temelju jednog od argumenata koje su tužitelji iznijeli ne može utvrditi da se pobijanom odlukom neproporcionalno ili nerazumno zadire u slobodu i neovisnost obnašanja mandata zastupnika ili da je sama bit tog obnašanja dovedena u pitanje.

122 Stoga prvi dio drugog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

b) Drugi dio, koji se u biti temelji na povredi imuniteta zajamčenih zastupnicima Protokolom br. 7

123 Tužitelji smatraju da se pobijanom odlukom povređuje i članak 7. prvi stavak Protokola br. 7, koji ima za učinak da se državama članicama zabranjuje uspostava administrativnih ograničenja slobode kretanja zastupnika u Europskom parlamentu. Tu odredbu treba tumačiti, s obzirom na članak 4. stavak 3. posljednji podstavak UEU-a, na način da zabranjuje svaku mjeru koja bi mogla ugroziti postizanje ciljeva Unije, uključujući mjere koje bi mogle ometati funkcioniranje institucija Unije.

124 Osim toga, tužitelji smatraju da se, iako je formalno upućen državama članicama, članak 7. prvi stavak Protokola br. 7 nedvojbeno primjenjuje i na institucije Unije kada one same donose mjere ograničavanja, kao što je pobijana odluka. Naime, tu odredbu treba tumačiti s obzirom na odredbe Povelje, a osobito članke koji se odnose na zaštitu privatnog života i pravo na tjelesni integritet. Osim toga, iz članka 18. Protokola br. 7 i članka 5. Poslovnika Parlamenta proizlazi da Parlament treba surađivati s državama članicama kako bi osigurao provedbu Protokola br. 7. Konkretno, na Parlamentu je da osigura neovisnost zastupnika u obavljanju njihovih dužnosti i da očuva njihovo pravo na aktivno sudjelovanje u radu parlamentarnih odbora i izaslanstava.

125 Parlament osporava te argumente.

126 Člankom 7. Protokola br. 7 određuje se da „[s]lobodno kretanje članova Europskog parlamenta prilikom putovanja do mjesta ili iz mjesta sastajanja Europskog parlamenta ne podliježe nikakvim administrativnim ili drugim ograničenjima”.

127 Valja ispitati sprečava li ta odredba Parlament, kao što to tvrde tužitelji, da donese mjere kojima se ograničava ili uvjetuje pristup njegovim zgradama, kao što su one predviđene u pobijanoj odluci.

128 U tom pogledu najprije valja istaknuti da je, kao što to tužitelji priznaju, Protokol br. 7 prije svega upućen državama članicama, a ne institucijama Unije.

129 Nadalje, kao što to tvrde tužitelji, člankom 18. Protokola br. 7 predviđa se da „[i]nstitucije Unije surađuju s […] država[ma] članica[ma] radi primjene ovog Protokola”. Člankom 5. Poslovnika Parlamenta predviđa se, među ostalim, da zastupnici uživaju povlastice i imunitete utvrđene u Protokolu br. 7 te da „[u] svrhu obnašanja svojih zastupničkih dužnosti svaki zastupnik ima pravo aktivno sudjelovati u radu parlamentarnih odbora i izaslanstava u skladu s odredbama ovog Poslovnika”.

130 Međutim, iz tih odredbi, čak ni kada se tumače s obzirom na odredbe Povelje koje se osobito odnose na prava na poštovanje privatnog života i tjelesni integritet, ni na koji način ne proizlazi da Parlament nije nadležan za donošenje mjera unutarnje organizacije, kao što su one predviđene

pobijanom odlukom, na temelju članka 25. stavka 2. svojeg poslovnika. Suprotno tomu, člankom 5. tog poslovnika izričito se predviđa da se pravo zastupnika da aktivno sudjeluju u radu parlamentarnih odbora i izaslanstava ostvaruje „u skladu s odredbama ovog Poslovnika”.

131 Usto, kao što to proizlazi iz članka 176. stavka 1. posljednjeg podstavka Poslovnika Parlamenta, „[p]redsjednik može zastupniku izreći sankciju u slučajevima koji su predviđeni ovim Poslovnikom ili odlukom koju je u skladu s člankom 25. Predsjedništvo donijelo za primjenu ovog članka”. Takva bi odredba sama po sebi bila nezakonita kada bi se prihvatilo tumačenje Protokola br. 7 koje predlažu tužitelji. Međutim, valja naglasiti da se tužitelji nisu pozvali na nezakonitost Poslovnika Parlamenta na temelju članka 277. UFEU-a.

132 Naposljetku, valja podsjetiti na to da su, prema sudskoj praksi, povlastice i imuniteti priznati Uniji Protokolom br. 7 isključivo funkcionalne prirode jer im je cilj izbjegavanje stvaranja prepreka funkcioniranju i neovisnosti Unije. Stoga se te povlastice i imuniteti dodjeljuju isključivo u interesu Unije. Isto nužno vrijedi i za imunitet članova Parlamenta čiji je cilj izbjegavanje svake prepreke dobrom funkcioniranju institucije čiji su članovi, a time i izvršavanju njezinih ovlasti (vidjeti rješenje od 30. rujna 2011., Gollnisch/Parlament, T-346/11 R, neobjavljeno, EU:T:2011:553, t. 23. i navedenu sudsku praksu). U istom smislu, člankom 5. stavkom 2. drugom rečenicom Poslovnika Parlamenta predviđa se da „[p]arlamentarni imunitet nije osobna povlastica zastupnika već jamstvo neovisnosti Parlamenta kao cjeline i njegovih zastupnika”.

133 Stoga, s obzirom na prethodna razmatranja, valja utvrditi da pobijana odluka ne predstavlja povredu Protokola br. 7, niti konkretno njegova članka 7.

134 Drugi dio drugog tužbenog razloga stoga također treba odbiti kao neosnovan, kao i drugi tužbeni razlog u cijelosti.

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi općih načela koja se odnose na obradu osobnih podataka

135 Treći tužbeni razlog koji ističu tužitelji podijeljen je na dva dijela, koji se temelje, kao prvo, na povredi načela ograničavanja svrhe obrade podataka i načela zakonitosti i, kao drugo, na povredi načela poštenosti, transparentnosti i smanjenja količine podataka.

a) Prvi dio, koji se temelji na povredi načela ograničavanja svrhe obrade osobnih podataka i načela zakonitosti

136 Tužitelji podsjećaju na to da se, u skladu s načelom ograničavanja svrhe, osobni podaci moraju prikupljati u posebne, izričite i zakonite svrhe te da se ne smiju dalje obrađivati na drugačiji način. Prema tome, voditelj obrade može samo u iznimnim slučajevima koji su taksativno navedeni u članku 6. Uredbe 2018/1725 proširiti početne svrhe obrade.

137 Stoga, kako bi se osobni podaci koji se nalaze na njihovim potvrdama o COVID-u mogli koristiti da bi im se odobrio pristup zgradama Parlamenta, zakonito se zahtijeva da su prikupljeni u tu svrhu.

138 Međutim, s jedne strane, tužitelji naglašavaju da se Uredbom 2021/953 predviđa samo obrada podataka kojom bi se olakšalo ostvarivanje prava na slobodno kretanje i boravak na državnom području država članica tijekom pandemije bolesti COVID-19. S druge strane, iz uvodne

izjave 48. Uredbe 2021/953 jasno proizlazi da, ako države članice osobne podatke koji se obrađuju u kontekstu primjene potvrde o COVID-u žele upotrebljavati u svrhe koje nisu predviđene Uredbom 2021/953, one za to trebaju predvidjeti posebnu nacionalnu pravnu osnovu. Na to se načelo nedavno podsjetilo i u Zajedničkom mišljenju 4/2021 Europskog odbora za zaštitu podataka (EDPB) i Europskog nadzornika za zaštitu podataka (EDPS) o Prijedlogu uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o okviru za izdavanje, provjeru i prihvaćanje interoperabilnih potvrda o cijepljenju, testiranju i preboljenju radi olakšavanja slobodnog kretanja tijekom pandemije bolesti COVID-19 (digitalna zelena potvrda) (u daljnjem tekstu: Zajedničko mišljenje 4/2021) te u smjernicama EDPS-a „o povratku na radno mjesto i testiranju imunosti ili testiranju na bolest COVID-19 koje provode europske institucije”.

139 Štoviše, u zakonodavstvu Belgije, u kojoj će se zastupnici najčešće testirati, pristup mjestu rada ili parlamentima zemlje ne navodi se kao jedna od svrha obrade osobnih podataka povezanih s potvrdom o COVID-u. Takva se uporaba čak izričito isključuje jer bi za posljedicu imala postojanje prikrivene obveze cijepljenja. Slično tomu, u Francuskoj je, što se tiče pristupa parlamentarnim skupštinama, uporaba potvrde o COVID-u izričito isključena.

140 Naposljetku, tužitelji naglašavaju da se u ovom slučaju ne primjenjuje nijedna iznimka predviđena člankom 6. Uredbe 2018/1725 i da se stoga Parlament ne može pozvati ni na jednu od tih iznimaka kako bi opravdao „obradu u drugu sukladnu svrhu”.

141 Slijedom toga, prema mišljenju tužiteljâ, s obzirom na nepostojanje nacionalne pravne osnove kojom se izričito dopušta obrada medicinskih podataka o cijepljenju, testiranju ili preboljenju radi uvjetovanja pristupa radnom mjestu i parlamentarnim skupštinama, obradom osobnih podataka koju provodi Parlament povređuje se načelo ograničavanja svrhe obrade i stoga je ona nezakonita.

142 Parlament osporava te argumente.

143 Najprije valja podsjetiti na to da se, u skladu s člankom 4. stavkom 1. pobijane odluke, „[o]sobni podaci preuzeti iz predmetne potvrde ili jednakovrijedne potvrde tijekom postupka čitanja koda obrađuju u skladu s Uredbom (EU) 2018/1725”. Naime, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom (b) Uredbe 2018/1725, kojim se utvrđuje načelo ograničavanja svrhe, osobni podaci moraju biti „prikupljeni u posebne, izričite i zakonite svrhe te se dalje ne smiju obrađivati na način koji nije u skladu s tim svrhama”.

144 Svrhe obrade osobnih podataka iz potvrda o COVID-u definirane su u članku 10. stavku 2. Uredbe 2021/953, kojim se predviđa sljedeće:

„Za potrebe ove Uredbe osobni podatci iz potvrda koje su izdane na temelju ove Uredbe obrađuju se samo u svrhu pristupa informacijama uključenima u potvrdu i njihove provjere kako bi se olakšalo ostvarivanje prava na slobodno kretanje unutar Unije tijekom pandemije bolesti COVID-19. Nakon kraja razdoblja primjene ove Uredbe ne provodi se daljnja obrada.”

145 U tom pogledu valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da članak 10. stavak 2. Uredbe 2021/953 treba tumačiti na način da države članice „za potrebe ove Uredbe” ili, drugim riječima, kada provode tu uredbu, mogu obrađivati osobne podatke iz potvrda o COVID-u samo kako bi olakšale ostvarivanje prava na slobodno kretanje.

146 Suprotno tomu, kao što izričito proizlazi iz uvodne izjave 48. Uredbe 2021/953, „[d]ržave članice mogu obrađivati osobne podatke u druge svrhe ako je pravna osnova za obradu takvih podataka u druge svrhe, uključujući povezana razdoblja zadržavanja podataka, propisana nacionalnim pravom, koje mora biti u skladu s pravom Unije o zaštiti podataka te načelima učinkovitosti, nužnosti i proporcionalnosti i trebala bi sadržavati odredbe kojima se jasno utvrđuju područje i opseg obrade, konkretna svrha, kategorije subjekta koji može provjeravati potvrde te relevantne zaštitne mjere za sprečavanje diskriminacije i zlouporabe vodeći računa o rizicima za prava i slobode ispitanika”.

147 Suprotno onomu što tvrde tužitelji, iz te se uvodne izjave ne može zaključiti da su institucije Unije, kao što je u ovom slučaju Parlament, ovlaštene obrađivati osobne podatke iz potvrda o COVID-u u svrhe različite od onih predviđenih Uredbom 2021/953 samo ako im to izričito dopušta pravna osnova predviđena nacionalnim pravom.

148 Naime, kao što to tvrdi Parlament, činjenica da se u četvrtoj rečenici uvodne izjave 48. upućuje samo na države članice i nacionalno pravo, a ne na institucije Unije, može se objasniti činjenicom da je ta uredba upućena državama članicama, a ne navedenim institucijama.

149 Nadalje, valja istaknuti da, na temelju članka 5. stavka 2. Uredbe 2018/1725, osnova za aktivnosti obrade osobnih podataka koje su nužne za upravljanje institucijama i njihovo funkcioniranje mora biti utvrđena u pravu Unije.

150 Prema tome, Parlament je donošenjem pobijane odluke stvorio pravnu osnovu u pravu Unije na temelju svoje ovlasti unutarnje organizacije koja proizlazi iz članka 232. UFEU-a, koja mu omogućuje obradu osobnih podataka iz potvrda o COVID-u u svrhu pristupa njegovim zgradama u tri mjesta rada, u skladu s Uredbom 2018/1725.

151 Stoga argumente tužiteljâ koji se temelje na belgijskom ili francuskom zakonodavstvu treba odbiti kao bespredmetne s obzirom na to da pravna osnova nacionalnog prava nije nimalo potrebna da bi se Parlamentu omogućilo da obrađuje osobne podatke iz potvrda o COVID-u u svrhe različite od onih predviđenih Uredbom 2021/953.

152 Suprotno onomu što tvrde tužitelji, ti zaključci nisu dovedeni u pitanje ni Zajedničkim mišljenjem 4/2021 ni EDPS-ovim „Smjernicama o povratku na radno mjesto i testiranju imunosti ili testiranju na bolest COVID-19 koje provode europske institucije”.

153 S jedne strane, u točki 23. Zajedničkog mišljenja 4/2021 EDPB i EDPS pojasnili su da „svaka moguća daljnja upotreba okvira i digitalne zelene potvrde na temelju prava države članice, osim ako se time olakšava ostvarivanje prava na slobodno kretanje među državama članicama EU-a, nije obuhvaćena ovim Prijedlogom [uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o okviru za izdavanje, provjeru i prihvaćanje interoperabilnih potvrda o cijepljenju, testiranju i preboljenju radi olakšavanja slobodnog kretanja tijekom pandemije bolesti COVID-19 (digitalna zelena potvrda)], a slijedom toga ni ovim zajedničkim mišljenjem”.

154 S druge strane, što se tiče EDPS-ovih „Smjernica o povratku na radno mjesto i testiranju imunosti ili testiranju na bolest COVID-19 koje provode europske institucije”, u točki 6.1. potvrđuje se da pojam „nacionalno pravo” u smislu uvodne izjave 48. Uredbe 2021/953 treba, u pogledu institucija Unije, tumačiti na način da upućuje na članak 1.e stavak 2. Pravilnika o osoblju u vezi s izvršnom odlukom institucije kojom se utvrđuju odgovarajuće mjere za zaštitu temeljnih prava i interesa dotičnih osoba.

155 Naposljetku, u dijelu u kojem se tužitelji pozivaju na povredu članka 6. Uredbe 2018/1725, valja napomenuti da se tom odredbom predviđa odstupanje od načela ograničavanja svrhe. Naime, u skladu s tim člankom, „[a]ko se obrada u svrhu koja je različita od one u koju su osobni podaci prikupljeni ne temelji na privoli ispitanika ili na pravu Unije koje predstavlja nužnu i razmjernu mjeru u demokratskom društvu za zaštitu ciljeva iz članka 25. stavka 1.”, voditelj obrade treba uzeti u obzir određene kriterije kako bi utvrdio je li obrada u drugu svrhu u skladu sa svrhom za koju su osobni podaci prvotno prikupljeni.

156 U ovom je pak slučaju, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 24. pobijane odluke, cilj obrade osobnih podataka osobito zaštita javnog zdravlja. Stoga se njome želi postići cilj od općeg javnog interesa Unije iz članka 25. stavka 1. točke (c) Uredbe 2018/1725, tako da se obrada osobnih podataka predviđena pobijanom odlukom, u svrhu različitu od one predviđene Uredbom 2021/953, dopušta tom odredbom, pod uvjetom da se njome poštuje bit temeljnih prava i sloboda predviđenih tom uredbom te da predstavlja nužnu i razmjernu mjeru u demokratskom društvu, što će se ispitati u okviru četvrtog tužbenog razloga.

157 S obzirom na prethodna razmatranja i podložno ispitivanju proporcionalnosti obrade osobnih podataka tužiteljâ predviđene pobijanom odlukom, prvi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

b) Drugi dio, koji se temelji na povredi načela poštenosti, transparentnosti i smanjenja količine podataka

158 Kao prvo, tužitelji podsjećaju na to da načelo poštene i transparentne obrade osobnih podataka zahtijeva da ispitanik bude obaviješten o postupku obrade i njezinim svrhama. Stoga smatraju da se time što Parlament upotrebljava osobne podatke u svrhu različitu od one za koju su ti podaci prikupljeni na temelju nacionalnog zakonodavstva povređuje načelo transparentnosti iz članka 4. stavka 1. točke (a) i članka 14. Uredbe 2018/1725, s obzirom na to da prilikom prikupljanja njihovih osobnih podataka nisu bili obaviješteni da će se ti podaci upotrijebiti za uvjetovanje pristupa njihovu mjestu rada.

159 Kao drugo, tužitelji smatraju da obrada osobnih podataka koju Parlament izvršava u okviru provedbe pobijane odluke nije u skladu s načelom smanjenja količine podataka previđenog člankom 4. stavkom 1. točkom (c) Uredbe 2018/1725, s obzirom na to da se člankom 4. stavkom 3. pobijane odluke predviđa da će se osobni podaci koji se odnose na valjanost potvrde o COVID-u obrađivati i prikazivati tijekom postupka čitanja QR koda potvrde.

160 Naime, službenici za sigurnost zaduženi za provjeru potvrda o COVID-u na ulazu u zgrade Parlamenta mogli bi lako zaključiti koju vrstu potvrde svaka osoba posjeduje, s obzirom na to da je najduže razdoblje valjanosti potvrda o testiranju dva dana, potvrda o preboljenju 180 dana, a potvrde o cijepljenju nemaju određeno razdoblje valjanosti. Međutim, takvi podaci koji se odnose na valjanost potvrda nisu potrebni za svrhe u koje se oni obrađuju.

161 U tom pogledu naglašavaju da je sam Parlament utvrdio taj rizik u dokumentu naslovljenom „Sigurnosne mjere za borbu protiv bolesti COVID-19 – Procjena učinka na zaštitu podataka” (u daljnjem tekstu: procjena učinka), ali je smatrao da su rizici povezani s time niski s obzirom na tehničke i organizacijske mjere koje bi poduzeo za obradu tih podataka. Međutim, ni iz pobijane odluke ni iz bilo koje druge obavijesti tužiteljima ne proizlazi da su poduzete posebne mjere kako bi se ti rizici sveli na najmanju moguću mjeru.

162 Prema mišljenju tužiteljâ, bilo bi sasvim moguće i da službenici za sigurnost rade snimke zaslona s tim povjerljivim informacijama. Doista, otkrivanje takve vrste vrlo osjetljivih podataka moglo bi imati vrlo ozbiljne posljedice za ispitanike, što može dovesti do stigmatizacije ili diskriminacije na radnom mjestu. Slijedom toga, obrada osobnih podataka tužiteljâ ne može se smatrati poštenom.

163 Kao treće, tužitelji strahuju od nezakonite i nepoštene obrade svojih osobnih podataka zbog rizika povezanog sa slabim točkama aplikacije CovidScanBe koja se upotrebljava na ulazu u zgrade Parlamenta za skeniranje QR kodova potvrda o COVID-u. Taj je rizik utvrđen kao potencijalni rizik u procjeni učinka. Usto, nedavno je otkriven znatan sigurnosni nedostatak u okviru potvrđivanja i čitanja QR kodova potvrda o COVID-u s pomoću aplikacije CovidScanBe. U tom pogledu tužitelji naglašavaju da je predsjedniku Tribunala de première instance francophone de Bruxelles (Prvostupanjski sud na francuskom jeziku u Bruxellesu, Belgija) upućen zahtjev za privremenu pravnu zaštitu kojim se traži prestanak uporabe aplikacije COVIDScanBe zbog višestrukih povreda Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. i ispravci SL 2018., L 127, str. 2. i SL 2021., L 74, str. 35.), a on je u rješenju od 29. listopada 2021. smatrao da je rizik od sigurnosnih nedostataka u dovoljnoj mjeri utvrđen da bi se imenovao neovisni stručnjak za ispitivanje tih nedostataka i utvrđivanje eventualne štete. Naposljetku, drugi sigurnosni nedostatak u aplikaciji CovidScanBe odnosi se na mogućnost pristupa osjetljivim osobnim podacima kao što su prezime, ime, datum cijepljenja, vrsta cjepiva, zemlja u kojoj je cjepivo proizvedeno ili broj primljenih doza pri čitanju QR koda potvrde o COVID-u s pomoću aplikacije u načinu rada predviđenom za putovanja.

164 Stoga, prema mišljenju tužiteljâ, ti elementi dokazuju da se pobijanom odlukom povređuje načelo poštene i transparentne obrade osobnih podataka.

165 Parlament osporava te argumente.

166 Na prvom mjestu, valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom (a) Uredbe 2018/1725, osobni podaci moraju biti „obrađivani zakonito, pošteno i transparentno s obzirom na ispitanika”.

167 Usto, člankom 15. stavkom 1. Uredbe 2018/1725 određuje se sljedeće:

„Ako se osobni podaci koji se odnose na ispitanika prikupljaju od tog ispitanika, voditelj obrade u trenutku prikupljanja osobnih podataka predmetnom ispitaniku pruža sve sljedeće informacije:

[…]

(c) svrhe obrade kojima su namijenjeni osobni podaci i pravnu osnovu za obradu […].”

168 Člankom 16. stavkom 1. točkom (c) Uredbe 2018/1725 predviđa se da se te informacije trebaju pružiti i ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika.

169 Usto, člankom 16. stavkom 4. Uredbe 2018/1725 određuje se da „[a]ko voditelj obrade namjerava dalje obrađivati osobne podatke u svrhu koja je različita od one za koju su osobni podaci dobiveni, voditelj obrade prije te daljnje obrade ispitaniku pruža informacije o toj drugoj svrsi te sve druge relevantne informacije iz stavka 2.”.

170 Prema tome, suprotno onomu što tvrde tužitelji, iz tih odredbi proizlazi da je, kada se osobni podaci obrađuju u svrhu različitu od one za koju su ti podaci prvotno dobiveni, isključivo na voditelju daljnje obrade tih podataka da prije toga pruži informacije ispitanicima o toj drugoj svrsi i sve druge relevantne informacije.

171 Stoga, s obzirom na to da u ovom slučaju, kao što to priznaje Parlament, obrada osobnih podataka predviđena pobijanom odlukom predstavlja daljnju obradu u svrhu različitu od one za koju su osobni podaci dobiveni, on je prije te daljnje obrade bio dužan ispitanicima pružiti informacije o toj drugoj svrsi, u skladu s prethodno navedenim odredbama.

172 Doista, iz dokaza koje je podnio Parlament proizlazi da je ispunio tu obvezu.

173 Naime, kao što to proizlazi iz navedenih dokaza, kao prvo, Parlament je prije obrade predmetnih podataka u svojem javnom registru postupaka obrade objavio evidenciju br. 464 o tom postupku, zajedno s izjavom o povjerljivosti. Kao drugo, 27. listopada 2021. članovima i cjelokupnom osoblju Parlamenta poslao je poruku elektroničke pošte u kojoj ih je obavijestio o svrsi obrade. Kao treće, kao što je to navedeno u članku 6. stavku 1. pobijane odluke, ta je odluka „vidljivo izložena na svim točkama pristupa zgradama Parlamenta na kojima se provodi provjera”, što tužitelji ne osporavaju.

174 Stoga valja utvrditi da je Parlament ispunio svoje obveze koje proizlaze iz načela transparentnosti i da argument tužiteljâ prema kojem su u trenutku prvotnog prikupljanja njihovih osobnih podataka trebali biti obaviješteni o tome da će se ti podaci koristiti u svrhu pristupa zgradama Parlamenta treba odbiti kao neosnovan.

175 Na drugom mjestu, valja podsjetiti na to da se u članku 4. stavku 1. Uredbe 2018/1725 navodi da „[o]sobni podaci moraju biti […] primjereni, relevantni i ograničeni na ono što je nužno u odnosu na svrhe u koje se obrađuju („smanjenje količine podataka”)”.

176 U tom pogledu najprije valja istaknuti da je, u skladu s člankom 4. stavcima 2. i 4. pobijane odluke, svrha obrade podataka dobivenih postupkom čitanja QR koda strogo ograničena na odobravanje pristupa zgradama Parlamenta i da se podaci koji se prikazuju tijekom provjere potvrda o COVID-u ne pohranjuju, ne bilježe i ne zadržavaju, ni unutar ni izvan institucije, niti se prenose nekom drugom tijelu Unije ili trećoj strani i ne upotrebljavaju se ni u koju drugu svrhu.

177 Nadalje, kao što je to Parlament potvrdio na raspravi, a da mu tužitelji nisu proturječili, što se tiče čitanja QR kodova potvrda o COVID-u osoba koje žele pristupiti zgradama Parlamenta, službenici za sigurnost Parlamenta dobili su uputu da aplikaciju CovidScanBe koriste samo u načinu rada „događaj”. Doista, kao što to proizlazi iz dokaza koje je dostavio Parlament, prilikom korištenja aplikacije CovidScanBe u načinu rada „događaj” prikazuju se samo valjanost potvrde te prezime i ime osobe. Isto vrijedi i za luksemburšku aplikaciju CovidCheck.lu. Prema tome, suprotno onomu što tvrde tužitelji, razdoblje valjanosti potvrde se ne prikazuje, tako da službenici za sigurnost ne mogu zaključiti je li ispitanik cijepljen, je li se testirao i dobio negativan rezultat ili je prebolio bolest COVID-19.

178 U svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da su službenici za sigurnost Parlamenta mogli saznati razdoblje valjanosti potvrda i iz toga zaključiti je li ispitanik cijepljen, je li prebolio bolest ili se testirao i dobio negativan rezultat, to nema nužno ozbiljne posljedice na koje se pozivaju tužitelji.

179 Naime, kao što to tvrdi Parlament, njegovi su službenici osposobljeni tako da poštuju povjerljivost aktivnosti obrade i dobili su upute da osobne podatke kojima imaju pristup ne dijele s osobama koje nisu uključene u kontrolu pristupa zgradama. Kršenje tih uputa dovodi do stegovnih ili ugovornih sankcija. Štoviše, dužnosnici i službenici Parlamenta zaduženi za provjeru potvrda o COVID-u podliježu strogim obvezama čuvanja poslovne tajne na temelju članka 339. UFEU-a i obvezani su člankom 17. Pravilnika o osoblju, koji se primjenjuje i na privremeno osoblje na temelju članka 11. Uvjeta zaposlenja, kojim im se zabranjuje, čak i nakon prestanka njihovih dužnosti, „[neovlašteno] otkrivanj[e] informacija primljenih u okviru rada, osim ako su te informacije već objavljene ili su dostupne javnosti”.

180 Osim toga, prema informacijama koje je Parlament iznio na raspravi, a koje tužitelji ne osporavaju, tehnički nije moguće napraviti snimku zaslona tijekom provjere potvrde o COVID-u s pomoću neke od aplikacija kojima se koriste službenici za sigurnost Parlamenta. Stoga, čak i u malo vjerojatnom slučaju da se tijekom postupka čitanja QR koda na potvrdi o COVID-u otkriju informacije o razdoblju valjanosti potvrda, rizik da službenici za sigurnost bilježe informacije prikazane na uređaju za čitanje aplikacije kojom se koriste i da te informacije šire izvan kruga osoba ovlaštenih za tu svrhu treba se smatrati vrlo niskim ili čak nepostojećim.

181 Iako je točno da je rizik povezan s potencijalnim slabim točkama korištene aplikacije bio utvrđen u procjeni učinka, valja istaknuti da se taj rizik smatrao niskim, uzimajući u obzir tehničke i organizacijske mjere koje je Parlament poduzeo u okviru svojih aktivnosti obrade osobnih podataka, odnosno osobito činjenicu da korištene aplikacije nisu namijenjene pohranjivanju osobnih podataka nakon svake pojedinačne provjere, da nije moguć izvoz osobnih podataka s tim aplikacijama i da su one povezane samo s unutarnjom i sigurnom internetskom mrežom Parlamenta.

182 Nadalje, što se tiče rješenja predsjednika Tribunala de première instance francophone de Bruxelles (Prvostupanjski sud na francuskom jeziku u Bruxellesu) od 29. listopada 2021., valja istaknuti da, suprotno onomu što tvrde tužitelji, tim rješenjem predsjednik tog suda nije utvrdio nikakav sigurnosni nedostatak u aplikaciji CovidScanBE, nego je samo imenovao sudskog vještaka čija je zadaća utvrditi može li se razina sigurnosti povezana s uporabom te aplikacije smatrati dostatnom. U tom pogledu, kao što to tvrdi Parlament, iz navedenog rješenja proizlazi da navodni sigurnosni nedostaci u aplikaciji CovidScanBE proizlaze iz javne dostupnosti baze podataka Suspension list kojom upravljaju belgijska tijela i s kojom aplikacija komunicira. Međutim, kao što je to naveo Parlament, ti se sigurnosni nedostaci ne odnose na osobne podatke iz potvrda koje se predočuju službenicima za sigurnost Parlamenta prilikom kontrole pristupa zgradama Parlamenta, s obzirom na to da, u skladu s člankom 4. stavkom 4. pobijane odluke, provjera potvrda o COVID-u koju provode službenici za sigurnost Parlamenta ne podrazumijeva nikakav prijenos osobnih podataka iz aplikacije CovidScanBE u predmetnu bazu podataka.

183 Naposljetku, što se tiče tvrdnji tužiteljâ koje se odnose na način rada „putovanje” aplikacije CovidScanBe, i njih treba odbiti s obzirom na to da, kao što je to već navedeno, službenici za sigurnost Parlamenta aplikaciju u načelu koriste samo u načinu rada „događaj”. U svakom slučaju, kao što je to Parlament potvrdio na raspravi, a da mu tužitelji nisu proturječili, kad se aplikacija koristi u načinu rada „putovanje” prilikom provjere potvrda na zaslonu se prikazuju samo ime, prezime i datum rođenja nositelja potvrde o COVID-u te valjanost te potvrde.

184 Stoga se, s obzirom na prethodna razmatranja, obrada osobnih podataka koju provodi Parlament na temelju pobijane odluke ne može smatrati nezakonitom ili nepoštenom.

185 Slijedom toga, drugi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti, kao i treći tužbeni razlog u cijelosti.

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se u biti temelji na neopravdanoj i neproporcionalnoj povredi prava na poštovanje privatnog života i zaštitu osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, prava na slobodu i sigurnost te prava na jednako postupanje i nediskriminaciju

186 U svojem četvrtom tužbenom razlogu tužitelji se, kao prvo, pozivaju na povredu svojeg prava na poštovanje privatnog života i zaštitu svojih osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, slobodu i sigurnost te prava na jednakost pred zakonom i nediskriminaciju. Kao drugo, smatraju da je zadiranje u navedena prava i načela protivno načelu proporcionalnosti iz članka 52. stavka 1. Povelje.

187 U tom pogledu tužitelji podsjećaju na važnost temeljnih prava zaštićenih Poveljom. Podsjećaju i na to da, iako nije riječ o apsolutnim pravima, svako ograničenje tih prava mora biti predviđeno zakonom te poštovati bit navedenih prava i načelo proporcionalnosti.

a) Navodna povreda prava na poštovanje privatnog života, prava na zaštitu osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, prava na slobodu i sigurnost te prava na jednako postupanje i nediskriminaciju

188 Kao prvo, tužitelji tvrde da se pobijanom odlukom povređuje pravo na tjelesni integritet, utvrđeno u članku 3. stavku 1. Povelje, s obzirom na to da se njome tužitelje koji nemaju potvrdu o cijepljenju ili preboljenju obvezuje da se svaka dva dana podvrgnu nazofaringealnim brisovima kako bi se otkrila moguća zaraza virusom SARS-CoV-2. Tužitelji smatraju da su ti brisovi osobito invazivni, ali i rizični, pri čemu se oslanjanju na priopćenje Académie nationale de médecine (Nacionalna medicinska akademija, Francuska) od 8. travnja 2021., u kojem se izvješćuje o postojanju ozbiljnih komplikacija, kao što su „povrede prednje jame baze lubanje povezane s rizikom od meningitisa”.

189 Kao drugo, tužitelji smatraju da se pobijanom odlukom povređuju načela jednakog postupanja i nediskriminacije utvrđena u člancima 20. i 21. Povelje s obzirom na to da se njome na isti način postupa, s jedne strane, prema osobama koje povremeno dolaze u Parlament, odnosno prema posjetiteljima, lokalnim asistentima, vanjskim govornicima, predstavnicima interesnih skupina i, s druge strane, prema članovima i osoblju Parlamenta, koji moraju redovito dolaziti u njegove zgrade.

190 Usto, tužitelji smatraju da će oni među njima koji nemaju potvrdu o cijepljenju ili preboljenju biti diskriminirani u odnosu na osobe koje je imaju jer će se najmanje svaka dva dana morati podvrgnuti testiranju da bi mogli raditi i obnašati svoj mandat.

191 Kao treće, tužitelji smatraju da se, kao rezultat toga, pobijanom odlukom povređuje i pravo na slobodni pristanak na temelju obaviještenosti za svaku medicinsku intervenciju na ljudskom tijelu, utvrđeno u članku 3. stavku 2. Povelje, kao i pravo na slobodu, utvrđeno u članku 6. Povelje. Naime, kako bi izbjegli stalno podvrgavanje testiranju nazofaringealnim brisom, što može biti nepodnošljivo za velik broj ljudi, osjećali bi se obveznima cijepiti se. Međutim, tužitelji podsjećaju na to da cijepljenje protiv bolesti COVID-19 nije obvezno ni u jednoj državi članici Europske unije, pa bi takva prikrivena obveza cijepljenja bila protivna pravu na slobodu.

192 Kao četvrto, tužitelji smatraju da se pobijanom odlukom, budući da se njome pristup radnom mjestu uvjetuje predočenjem vrlo osjetljivih medicinskih podataka, kao što je status cijepljenja, rezultat testiranja ili dokaz o preboljenju bolesti, povređuje pravo na poštovanje privatnog života i zaštitu osobnih podataka. Naime, na temelju članka 10. stavka 1. Uredbe 2018/1725 obrada podataka koji se odnose na zdravlje zabranjena je, osim u iznimnim slučajevima.

193 Parlament osporava te argumente.

194 Na prvom mjestu, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog tužbenog razloga, pobijana odluka predstavlja pravnu osnovu u pravu Unije za donošenje mjera kojima se ograničavaju prava na koja se tužitelji pozivaju u okviru prvog dijela četvrtog tužbenog razloga, tako da takve mjere treba smatrati „predviđen[ima] zakonom” u smislu članka 52. stavka 1. Povelje.

195 Na drugom mjestu, valja utvrditi da pobijana odluka ne ugrožava bit ni samu srž prava na koja se pozivaju tužitelji.

196 Naime, kao prvo, što se tiče navodne povrede tjelesnog integriteta tužiteljâ koji nemaju potvrdu o cijepljenju ili preboljenju zbog obveze tih tužitelja da u redovitim vremenskim razmacima obavljaju testiranje nazofaringealnim brisom za koje smatraju da je osobito invazivno, najprije valja istaknuti da se pobijanom odlukom samo uvjetuje pristup zgradama Parlamenta predočenjem potvrde o COVID-u a da se pritom ne zahtijeva posebno testiranje koje uključuje nazofaringealne brisove. Naime, s jedne strane, ti tužitelji mogu obaviti i bris grla za potrebe testa PCR i, s druge strane, test RAT koji provodi zdravstveni djelatnik, u skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe 2021/953.

197 Konkretnije, što se tiče priopćenja Nacionalne medicinske akademije od 8. travnja 2021., na koje upućuju tužitelji, iz njega proizlazi, kao prvo, da uzimanje nazofaringealnih brisova treba ograničiti na zdravstvene djelatnike koji su osposobljeni za tu radnju pod strogim tehničkim uvjetima, kao drugo, da se kod djece prednost daje uzorcima sline, što se ne primjenjuje na tužitelje, i, kao treće, da osobe koje se same testiraju treba upozoriti na opasnosti povezane sa samouzorkovanjem. Međutim, kao što to tvrdi Parlament, ta vrsta komplikacija svojstvenih samotestiranju jedan je od razloga zbog kojih Parlament to ne prihvaća za odobravanje pristupa svojim zgradama, nego se priznaju samo testovi RAT koje su proveli zdravstveni djelatnici.

198 Naposljetku, valja podsjetiti, kao što je to učinio Parlament, na to da tužitelji mogu, na temelju članka 5. stavka 2. pobijane odluke, glavnom tajniku Parlamenta podnijeti zahtjev za odstupanje od obveze predočenja valjane potvrde o COVID-u u propisno opravdanim slučajevima.

199 Kao drugo, što se tiče navodne povrede načela jednakog postupanja i nediskriminacije, utvrđenih u člancima 20. i 21. Povelje, valja podsjetiti na to da, u skladu sa sudskom praksom, to načelo zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različit način i da se u različitim situacijama ne postupa na jednak način, osim ako je takvo postupanje objektivno opravdano (vidjeti presudu od 5. srpnja 2017., Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, t. 29. i 30. i navedenu sudsku praksu).

200 Što se tiče zahtjeva koji se odnosi na usporedivost situacija, ona se utvrđuje s obzirom na sve elemente koji ih obilježavaju. Te elemente valja utvrđivati i ocjenjivati osobito vodeći računa o predmetu i cilju akta Unije kojim se provodi razlikovanje u pitanju. Usto se moraju uzeti u obzir načela i ciljevi područja u koje ulazi predmetni akt (vidjeti presudu od 19. prosinca 2019., HK/Komisija, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, t. 67. i navedenu sudsku praksu).

201 Naime, u ovom slučaju, kao što to napominje Parlament, usporedivost vanjskih posjetitelja s članovima i osobljem Parlamenta treba ocijeniti s obzirom na cilj pobijane odluke, a ne s obzirom na učestalost njihova dolaska u zgrade Parlamenta. Prema tome, s obzirom na cilj pobijane odluke, a to je, u skladu s uvodnom izjavom 11. te odluke, „pružanje dostatnih jamstava za zaštitu života i zdravlja svih osoba koje se nalaze u prostorima Parlamenta”, ne može se smatrati da se tužitelji ne nalaze u situaciji usporedivoj s onom u kojoj se nalazi bilo koja druga osoba koja želi pristupiti zgradama Parlamenta, iako , u njihovu slučaju, ograničenje njihovih prava uzrokovano pobijanom odlukom ima veću važnost jer dovodi do uvjetovanja pristupa njihovu mjestu rada. Naime, nakon ulaska u zgrade Parlamenta zastupnici i osoblje Parlamenta jednako su izloženi riziku od prijenosa bolesti COVID-19 kao i sve druge osobe koje ulaze u te zgrade.

202 Isto tako, ne može se smatrati da se tužitelji koji nemaju potvrdu o cijepljenju ili preboljenju diskriminiraju u odnosu na osobe koje je imaju. Naime, pobijanom odlukom ne daje se prednost nijednoj od triju potvrda iz članka 3. stavka 1. Uredbe 2021/953, nego se samo predviđa provjera valjanosti potvrde o COVID-u kojom se potvrđuje posjedovanje jedne od tih triju potvrda, kako je predviđeno člankom 1. te odluke.

203 Stoga se, s obzirom na cilj koji se želi postići pobijanom odlukom, ne može smatrati da su tužitelji izloženi nejednakom postupanju ili da se diskriminiraju u odnosu na bilo koju drugu osobu koja želi pristupiti zgradama Parlamenta ili u odnosu na osobe koje imaju potvrdu o cijepljenju ili preboljenju.

204 Kao treće, u dijelu u kojem se tužitelji pozivaju na svoje pravo na slobodni pristanak na temelju obaviještenosti za svaku medicinsku intervenciju na svojem tijelu i na svoje pravo na slobodu, valja podsjetiti na to da se pobijanom odlukom ne daje prednost nijednoj od triju potvrda na temelju kojih se stječe pravo na valjanu potvrdu o COVID-u, u skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe 2021/953, nego se samo uvjetuje pristup zgradama Parlamenta podnošenjem jedne od tih potvrda.

205 Međutim, budući da je Parlament uveo mjere kojima se olakšava dobivanje potvrde o testiranju s pomoću testa PCR, koji se može besplatno obaviti u jednom od centara za testiranje u Bruxellesu, Strasbourgu ili Luxembourgu (Luksemburg), pri čemu se priznaje valjanost testa PCR obavljenog u Belgiji, Francuskoj ili Luksemburgu koji nije pretvoren u potvrdu o COVID-u, ne može se smatrati da za osobe koje nemaju potvrdu o cijepljenju ili potvrdu o preboljenju pobijana odluka zapravo predstavlja prikrivenu obvezu cijepljenja.

206 Kao četvrto, Parlament ne osporava činjenicu da pobijana odluka može predstavljati zadiranje u pravo tužiteljâ na poštovanje privatnog života i njihovo pravo na zaštitu osobnih podataka, koja su utvrđena u člancima 7. i 8. Povelje, time što pristup mjestu rada tužiteljâ uvjetuje predočenjem valjane potvrde o COVID-u koja sadržava osobne podatke o zdravstvenom stanju dotičnih osoba.

207 U tom pogledu, kao što to navode tužitelji, obrada takvih podataka načelno je zabranjena na temelju članka 10. stavka 1. Uredbe 2018/1725, osim u iznimnim slučajevima navedenima u članku 10. stavku 2. te uredbe. Međutim, u ovom slučaju, kao što to tvrdi Parlament, u uvodnoj izjavi 24. pobijane odluke navodi se da članak 10. stavak 2. točke (g) i (i) Uredbe 2018/1725, u vezi s člankom 5. stavkom 1. točkom (a) te uredbe, predstavlja pravnu osnovu za obradu osobnih podataka sadržanih u potvrdama o COVID-u jer je obrada predmetnih podataka nužna za zaštitu javnog zdravlja i ograničavanje širenja bolesti COVID-19.

208 Osim toga, ni iz jednog elementa koji su tužitelji iznijeli ne proizlazi da pobijana odluka povređuje samu srž prava na koja se oni pozivaju i, konkretno, njihova prava na zaštitu osobnih podataka. Naime, kao što to proizlazi iz točaka 175. do 184. ove presude, Parlament je poštovao načelo smanjenja količine podataka te se obrada osobnih podataka koja se provodi na temelju pobijane odluke ne može smatrati nezakonitom ili nepoštenom.

209 Na trećem mjestu, u skladu s člankom 52. stavkom 1. Povelje, valja još ispitati jesu li ograničenja prava na koja se tužitelji pozivaju, pod pretpostavkom da su utvrđena, potrebna i odgovaraju li zaista ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba, podložno načelu proporcionalnosti, čak i ako su minimalna.

b) Navodna povreda načela proporcionalnosti

210 Tužitelji pozivaju Opći sud da provede nadzor proporcionalnosti, kako je predviđeno člankom 52. stavkom 1. Povelje, u njezinim trima sastavnicama.

211 Uvodno valja istaknuti da zakonitost pobijane odluke treba ocjenjivati samo s obzirom na činjenične i pravne elemente koji su postojali u trenutku njezina donošenja (presude od 9. srpnja 2007., Sun Chemical Group i dr./Komisija, T-282/06, EU:T:2007:203, t. 59. i od 26. listopada 2012., Oil Turbo Compressor/Vijeće, T-63/12, EU:T:2012:579, t. 29.).

212 Stoga u ovom slučaju valja ispitati prikladnost, nužnost i proporcionalnost pobijane odluke s obzirom na ciljeve koji se njome žele postići i s obzirom na epidemiološku situaciju i znanstvene spoznaje koje su postojale u trenutku donošenja pobijane odluke.

1) Nužnost predmetnih mjera

213 Kao prvo, tužitelji tvrde da pobijana odluka nije nužna za postizanje ciljeva koji se njome nastoje ostvariti, osobito cilja da se spriječi širenje bolesti COVID-19 unutar Parlamenta i na taj način zaštiti zdravlje zastupnika i članova osoblja.

214 Tužitelji smatraju da su druge manje ograničavajuće mjere, koje su već bile na snazi, bile dovoljne za postizanje tih ciljeva, među ostalim, mjerenje temperature, nošenje maske, ograničavanje socijalnih kontakata, redovito prozračivanje i ventilacija ureda i prostorija za sastanke te dezinfekcija ruku. Usto, nije dokazano da su zgrade Parlamenta mjesto posebno izloženo riziku u pogledu prijenosa bolesti COVID-19. U tom pogledu tužitelji podsjećaju na to da se, u skladu sa smjernicama Svjetske zdravstvene organizacije (WHO), procjena rizika treba provesti za svaku posebnu radnu okolinu i svako radno mjesto ili skupinu radnih mjesta.

215 Prema mišljenju tužiteljâ, iz toga slijedi da uvođenje dodatnih mjera u zgradama Parlamenta nije bilo nužno. Sama činjenica da je Parlament mjesto na kojem može doći do povećanja prisutnosti ljudi, da se povećao broj putovanja zbog ponovne mogućnosti službenih putovanja i da se redovito održavaju fizički sastanci, kao što je to navedeno u uvodnoj izjavi 13. pobijane odluke, nije dovoljna da se dokaže nužnost uvođenja mjera koje u tolikoj mjeri ugrožavaju slobodu kao one predviđene pobijanom odlukom.

216 Parlament osporava te argumente.

217 Uvodno valja podsjetiti na to da je načelo opreznosti opće načelo prava Unije koje proizlazi iz članka 11., članka 168. stavka 1., članka 169. stavaka 1. i 2. i članka 191. stavaka 1. i 2. UFEU-a. U skladu s tim načelom, moguće je poduzeti mjere za zaštitu zdravlja ljudi ne čekajući da se u potpunosti i u punoj težini ostvare rizici za to zdravlje kada postojanje i opseg tih rizika još uvijek nisu sa sigurnošću utvrđeni, pod uvjetom da su nediskriminirajuće i objektivne (vidjeti u tom smislu presude od 10. travnja 2014., Acino/Komisija, C-269/13 P, EU:C:2014:255, t. 57. i od 17. ožujka 2016., Zoofachhandel Züpke i dr./Komisija, T-817/14, EU:T:2016:157, t. 51.).

218 Usto, valja podsjetiti na to da je Parlament, na temelju svoje dužnosti brižnog postupanja i svoje obveze koja osobito proizlazi iz članka 1.e stavka 2. Pravilnika o osoblju, koji se primjenjuje i na privremeno osoblje Unije na temelju članka 10. Uvjeta zaposlenja, što je jedna od pravnih osnova pobijane odluke, dužan osiguravati zdravlje svojeg osoblja (vidjeti točku 101. ove presude).

219 Parlament se u ovom slučaju prilikom donošenja pobijane odluke oslonio na elemente navedene u nastavku.

220 Kao prvo, kao što to u biti proizlazi iz uvodne izjave 5. pobijane odluke, od rujna 2021. zdravstvena situacija u Europi pokazivala je trend povećanja zaraze bolešću COVID-19 te je 1. studenoga 2021. broj novih slučajeva dosegnuo razinu iz studenoga 2020.

221 Stoga se, suprotno onomu što tvrde tužitelji, ne može smatrati da je, u trenutku donošenja pobijane odluke, epidemiološka situacija bila „stabilna”.

222 Kao drugo, nakon ukidanja rada na daljinu od 1. rujna 2021. službeni liječnik Parlamenta smatrao je da povratak na rad uz fizičku prisutnost uključuje povećani rizik od prijenosa virusa. Kao što to u biti proizlazi iz uvodne izjave 13. pobijane odluke, Parlament je uzeo u obzir činjenicu da povećanje prisutnosti ljudi u zgradama Parlamenta i povećanje broja slučajeva zaraze bolešću COVID-19 u društvu donose veći rizik od unošenja virusa u Parlament i povećani rizik od prijenosa bolesti COVID-19 unutar Parlamenta te karantena. Štoviše, Parlament je uzeo u obzir činjenicu da su članovi Parlamenta često bili u kontaktu sa svojim biračima u 27 država članica, koje su bilježile znatno različite epidemiološke situacije, tako da je česta međunarodna putovanja trebalo uzeti u obzir kao dodatni čimbenik rizika zbog kojeg bi mogao postati žarištem zaraze.

223 Stoga, s obzirom na ta razmatranja, valja utvrditi da je Parlament mogao razumno smatrati da je donošenje pojačanih preventivnih zdravstvenih mjera bilo nužno da bi se zaštitilo zdravlje svih osoba koje se nalaze u njegovim zgradama. Naime, kao što to tvrdi Parlament, s obzirom na epidemiološku situaciju koja je postojala u trenutku donošenja pobijane odluke, provjera potvrde o COVID-u na ulazu u njegove zgrade mogla se razumno smatrati nužnom mjerom da se ograniči rizik od prijenosa bolesti COVID-19 unutar Parlamenta i stoga zaštiti zdravlje njegova osoblja, uz druge već postojeće preventivne mjere.

224 Točno je, kao što to napominju tužitelji, da je odlučeno da se od 22. studenoga 2021. uvede obvezan rad na daljinu u trajanju od tri dana tjedno za sve članove osoblja, pod uvjetom da je to u skladu s obavljanjem njihovih dužnosti.

225 Međutim, kao što je to navedeno u točki 211. ove presude, zakonitost pobijane odluke treba ocjenjivati samo s obzirom na činjenične i pravne elemente koji su postojali u trenutku njezina donošenja. Stoga se ta okolnost, koja je nastupila nakon donošenja pobijane odluke, ne može uzeti u obzir u svrhu ocjene zakonitosti te odluke.

2) Prikladnost predmetnih mjera

226 Kao drugo, tužitelji tvrde da pobijana odluka nije prikladna za zaštitu od širenja virusa i sprečavanje zaraze članova Parlamenta i osoblja koji ulaze u zgrade Parlamenta. Tužitelji, naime, tvrde da ne postoji znanstveni konsenzus o tome prenose li cijepljene osobe virus i da brojna istraživanja pokazuju da i cijepljene i necijepljene osobe mogu prenijeti virus. Sama Svjetska zdravstvena organizacija naglasila je u publikaciji od 5. veljače 2021. da „i dalje postoje znatne nepoznanice u pogledu učinkovitosti cijepljenja za smanjenje prijenosa". Tužitelji stoga smatraju da potvrda o cijepljenju ili preboljenju ne pruža nikakvo jamstvo da osobe koje je imaju nisu zarazne. Slično tomu, i predočenje negativnog testa PCR neprikladna je i neproporcionalna mjera s obzirom na velik broj „lažno pozitivnih" rezultata. Stoga se ne može valjano tvrditi da obveza uvjetovanja pristupa zgradama Parlamenta predočenjem valjane potvrde o COVID-u omogućuje ublažavanje rizika od prijenosa virusa i time zaštitu osoba koje ulaze u te zgrade.

227 Parlament osporava tu argumentaciju.

228 Najprije valja podsjetiti na to da je u skladu s uvodnom izjavom 11. pobijane odluke njezin cilj, među ostalim, „pružanje dostatnih jamstava za zaštitu života i zdravlja svih osoba koje se nalaze u prostorima Parlamenta". Stoga valja ispitati je li pobijana odluka prikladna mjera s obzirom na taj cilj.

229 U tom pogledu valja istaknuti da, unatoč određenim studijama na koje se pozivaju tužitelji, koje dokazuju da i cijepljene osobe mogu prenijeti virus i da se zaštita koju cjepivo pruža znatno smanjuje tijekom vremena, iz mišljenja službenog liječnika Parlamenta od 10. listopada 2021., na koje se Predsjedništvo oslonilo u svrhu donošenja pobijane odluke, konkretno proizlazi da je „[s] obzirom na nedavne podatke, najmanji […] rizik prijenosa između dviju cijepljenih osoba, dok je najveći rizik prijenosa između dviju necijepljenih osoba; [r]izik od zaraze (cijepljene) osobe mnogo je veći kada je ona u kontaktu s necijepljenom osobom nego kada je u kontaktu s potpuno cijepljenom osobom".

230 Štoviše, prema studiji koju je dostavio Parlament (Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J. i sur., „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study", Lancet Infc. Dis. *2022.*, 29. listopada 2021., str. 183. do 195.), cijepljenjem se smanjuje rizik od zaraze varijantom virusa delta, koja je bila dominantna varijanta u Europi u trenutku donošenja pobijane odluke, tako što se smanjuje vjerojatnost zaraze cijepljene osobe nakon rizičnog kontakta te se smanjuje zaraznost zaražene cijepljene osobe, ne samo u pogledu intenziteta nego i trajanja.

231 Nadalje, što se tiče argumenta tužiteljâ prema kojem se učinkovitost cjepiva protiv prijenosa virusa tijekom vremena znatno smanjuje, valja istaknuti, kao što je to učinio Parlament, da iz prve studije na koju upućuju tužitelji (Riemersma, K. K. i sur., „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination", MedRxiv, 15. listopada 2021., str. 4.) proizlazi da primjena dodatne doze cjepiva nakon prve serije cijepljenja znatno smanjuje rizik od zaraze varijantom delta.

232 U tom pogledu valja podsjetiti i na to da, u skladu s uvodnom izjavom 7. Uredbe 2021/953, dostupni znanstveni dokazi pokazuju da cijepljene osobe ili osobe s nedavnim negativnim rezultatom testiranja na bolest COVID-19 te osobe koje su preboljele bolest COVID-19 u posljednjih šest mjeseci imaju smanjen rizik od toga da će druge zaraziti virusom SARS-CoV-2.

Stoga tužitelji ne mogu dovesti u pitanje valjanost Uredbe 2021/953, na koju se primjenjuje pretpostavka zakonitosti, a da ne iznesu preciznije i uvjerljivije elemente, tim više što se nisu formalno pozvali na nezakonitost te uredbe na temelju članka 277. UFEU-a.

233 Naposljetku, što se tiče argumenta tužiteljâ koji se odnosi na testove koji daju „lažno pozitivne" rezultate, valja napomenuti da tužitelji nisu podnijeli nijedan dokaz na temelju kojeg bi se moglo smatrati da je riječ o znatnom broju testova, koji bi mogli dovesti u pitanje njihovu samu vjerodostojnost kao temelja za jednu od triju potvrda o nepostojanju zaraze bolešću COVID-19, na temelju Uredbe 2021/953.

234 U svakom slučaju, kao što to napominje Parlament, prema belgijskoj javnoj ustanovi Sciensano, u određenim se slučajevima može smatrati da „pozitivan" i „slabo pozitivan" rezultat testa PCR upućuju na prijašnju zarazu ako su ispunjeni određeni uvjeti i u tom slučaju nije potrebna nikakva mjera izolacije.

235 Prema tome, iako je točno, kao što to tvrde tužitelji, da ni cijepljenje ni testiranje ni preboljenje ne omogućuju da se potpuno izbjegne prijenos virusa, činjenica je da, kao što to proizlazi iz liječničkih mišljenja na koja se Parlament oslonio prilikom donošenja pobijane odluke, koja se i sama temelje na stupnju znanstvenih spoznaja u tom trenutku, obveza predočenja valjane potvrde o COVID-u omogućuje smanjenje tog rizika te stoga jačanje postojećih zdravstvenih mjera provjerom tih triju aspekata na objektivan i nediskriminirajući način.

236 Stoga valja istaknuti da je, uzimajući u obzir informacije kojima je raspolagao, a osobito epidemiološku situaciju i znanstvene spoznaje u trenutku donošenja pobijane odluke, Parlament mogao opravdano smatrati da zahtjev posjedovanja valjane potvrde o COVID-u za pristup njegovim zgradama predstavlja prikladnu mjeru s obzirom na cilj zaštite zdravlja njegova osoblja i svih osoba koje se nalaze u njegovim zgradama.

3) Proporcionalnost predmetnih mjera

237 Kao treće, tužitelji smatraju da je pobijana odluka očito neproporcionalna s obzirom na to da, u skladu s uvodnom izjavom 7. pobijane odluke, procijepljenost u Parlamentu, prema procjenama njegove liječničke službe, iznosi između 80 i 85 %. Tužitelji tvrde da je uz tako visoku stopu procijepljenosti, osim ako se cijepljenje protiv bolesti COVID-19 smatra neučinkovitim, očito neproporcionalno kao dodatnu mjeru uvesti ograničenje pristupa zgradama Parlamenta samo na osobe s valjanom potvrdom o COVID-u.

238 Tužitelji *a fortiori* tvrde da Parlament ne može opravdati proporcionalnost pobijane odluke pozivanjem na nužnost zaštite necijepljenih članova Parlamenta i osoblja. Naime, riječ je o slobodnom izboru tih osoba i Parlament ih ne može diskriminirati na temelju toga što ih želi zaštititi od navodnih učinaka tog izbora na njihovo zdravlje.

239 Parlament osporava te argumente.

240 Valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, načelo proporcionalnosti, kao jedno od općih načela prava Unije, zahtijeva da akti njezinih institucija ne prelaze granice onog što je primjereno i nužno za ostvarenje legitimnih ciljeva koji se predmetnom uredbom nastoje postići, pri čemu je, kad je moguće odabrati između više prikladnih mjera, potrebno odabrati onu koja je

najmanje ograničavajuća, a prouzročene nepovoljnosti ne smiju biti nerazmjerne ciljevima o kojima je riječ (presude od 8. srpnja 2010., Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, t. 45. i od 4. lipnja 2020., Mađarska/Komisija, C-456/18 P, EU:C:2020:421, t. 41.).

241 Stoga valja ispitati predstavlja li obveza posjedovanja valjane potvrde o COVID-u, na temelju pobijane odluke, mjeru proporcionalnu cilju koji se nastoji postići, u smislu da se taj cilj ne bi mogao postići mjerama koje su manje ograničavajuće, a da su pritom jednako učinkovite (vidjeti u tom smislu presudu od 11. veljače 2021., Katoen Natie Bulk Terminals i General Services Antwerp, C-407/19 i C-471/19, EU:C:2021:107, t. 61. i navedenu sudsku praksu).

242 U tom pogledu tužitelji ne mogu valjano tvrditi da je zbog visoke stope procijepljenosti u Parlamentu, koja prema procjenama iznosi između 80 i 85 %, očito neproporcionalno kao dodatnu mjeru uvesti ograničenje pristupa zgradama Parlamenta samo na osobe s valjanom potvrdom o COVID-u.

243 Naime, takav se argument temelji na pretpostavci da takva mjera ne bi učinkovito pridonijela zaštiti zdravlja osoblja i svih osoba koje se nalaze u zgradama Parlamenta.

244 Međutim, kao što to tvrdi Parlament i kao što to u biti proizlazi iz uvodne izjave 14. pobijane odluke, s obzirom na slučajeve zaraze zabilježene u Parlamentu, znatno povećanje broja osoba koje ulaze u zgrade od rujna 2021., čija stopa procijepljenosti nije poznata, prevladavanje varijante virusa delta i trend opće pandemije, zajednička primjena postojećih zdravstvenih mjera s obveznom provjerom potvrda o COVID-u proporcionalna je cilju koji se želi postići pobijanom odlukom, a to je osigurati zaštitu zdravlja zastupnika i osoblja te ograničiti širenje bolesti COVID-19.

245 Usto, kao što to proizlazi iz znanstvenih studija koje su dostavili tužitelji i Parlament, koje odražavaju stupanj znanstvenih spoznaja u trenutku donošenja pobijane odluke, iako cijepljenje ne uklanja potpuno rizik od prijenosa bolesti COVID-19, ono ga ipak znatno smanjuje. Stoga je Parlament mogao valjano smatrati da bi obveza predočenja valjane potvrde o COVID-u, s obzirom na to da ona podrazumijeva da osoba posjeduje potvrdu o cijepljenju, potvrdu o preboljenju ili potvrdu o testiranju da bi mogla pristupiti zgradama Parlamenta, pridonijela smanjenju tog rizika.

246 U tom pogledu valja naglasiti da tužitelji ni na koji način nisu dokazali da su postojale druge manje ograničavajuće mjere, koje su pritom jednako učinkovite s obzirom na cilj koji se želi postići, koje je Parlament mogao donijeti.

247 Što se tiče, konkretno, zadržavanja na snazi drugih zdravstvenih mjera koje su postojale u trenutku donošenja pobijane odluke, bez dodatnih ograničenja, tužitelji nisu dokazali na koji bi se način tom mjerom mogao jednako učinkovito postići cilj smanjenja broja slučajeva prijenosa virusa unutar Parlamenta kako bi se zaštitilo zdravlje njegova osoblja. Naime, kao što je to Parlament naveo na raspravi, broj slučajeva zaraze zabilježenih u Parlamentu znatno se smanjio nakon donošenja pobijane odluke, što upućuje na učinkovitost predmetne mjere.

248 Naime, bez dodatnih mjera predviđenih pobijanom odlukom, osoba koja nije cijepljena niti je preboljela bolest COVID-19, a potencijalno nosi virus mogla bi, na primjer, slobodno ući u zgrade Parlamenta, čime bi se riskiralo da zarazi mnoge osobe koje ondje rade ili se svakodnevno kreću, a da joj se pritom ne može nametnuti nikakva kontrola.

249 Činjenica da je, kao što su to tužitelji tvrdili na raspravi, pobijana odluka dovela do „lažnog osjećaja sigurnosti” među cijepljenim osobama jer ih je navela da vjeruju da nisu izložene riziku od zaraze bolešću COVID-19 kada predoče valjanu potvrdu o COVID-u koja se temelji na potvrdi o cijepljenju, čak i da je taj osjećaj dokazan, ne može dovesti u pitanje proporcionalnost pobijane odluke. Naime, na temelju tog argumenta ne može se utvrditi da su bile dostupne manje ograničavajuće i jednako učinkovite mjere, nego samo, eventualno, da je Parlament mogao donijeti druge, još više ograničavajuće mjere kojima bi, na primjer, zahtijevao da se i cijepljene osobe podvrgavaju redovitom testiranju.

250 Osim toga, činjenica da druge institucije Unije nisu uvele slična ograničenja ne može dovesti u pitanje proporcionalnost pobijane odluke. Naime, kao što to osobito proizlazi iz uvodne izjave 13. pobijane odluke, Parlament se nije oslonio samo na opću epidemiološku situaciju u Europi nego i na posebnosti Parlamenta kao međunarodne organizacije koja treba uzeti u obzir česta međunarodna putovanja kao dodatni čimbenik rizika zbog kojeg bi mogla postati žarištem zaraze.

251 Naposljetku, posebnu važnost treba pridati i činjenici da su mjere uvedene pobijanom odlukom vremenski ograničene i da se redovito preispituju s obzirom na razvoj zdravstvene situacije (vidjeti uvodnu izjavu 27. pobijane odluke).

252 Valja podsjetiti i na to da se pobijanom odlukom samo uvjetuje pristup njegovim zgradama u tri mjesta rada predočenjem jedne od potvrda predviđenih člankom 3. stavkom 1. točkama (a) do (c) Uredbe 2021/953 ili jednakovrijedne potvrde iz članka 8. navedene uredbe. Iako je točno da obveza predočenja takve potvrde može dovesti do određenih nepogodnosti u praksi, one ne mogu prevagnuti nad zaštitom zdravlja drugih ljudi niti ih se može izjednačiti s neproporcionalnim povredama temeljnih prava tužiteljâ.

253 Stoga valja utvrditi da je, s obzirom na obvezu Parlamenta da osigurava zdravlje svojeg osoblja i njegovu dužnost opreznosti (vidjeti točke 217.. i 218. ove presude), pobijana odluka proporcionalna cilju koji se želi postići.

254 Međutim, valja istaknuti da se, zbog promjenjivosti epidemiološke situacije i razvoja znanstvenih spoznaja, osobito u vezi s pojavom novih varijanti, kao što je to navedeno u uvodnoj izjavi 27. pobijane odluke, „obveza predočenja valjane potvrde o COVID-u za pristup zgradama Parlamenta treba primjenjivati samo dok traju izvanredne okolnosti koje ju opravdavaju te se ona periodično preispituje s obzirom na zdravstvenu situaciju u Uniji i u trima mjestima rada Parlamenta kako bi se u svakom trenutku mogla zajamčiti odgovarajuća ravnoteža između prava ispitanikâ i interesa zaštićenih predmetnim pravima”.

255 Slijedom toga, drugi dio četvrtog tužbenog razloga treba odbiti, kao i četvrti tužbeni razlog u cijelosti.

256 S obzirom na sva prethodna razmatranja, tužbe treba odbiti kao neosnovane.

Troškovi

257 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

258 Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, treba im naložiti snošenje troškova, uključujući troškove postupaka privremene pravne zaštite, u skladu sa zahtjevima Parlamenta.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužbe se odbijaju.

2. Robertu Roosu i ostalim tužiteljima čija se imena nalaze u prilogu nalaže se snošenje troškova, uključujući troškove postupaka privremene pravne zaštite.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 27. travnja 2022.

Potpisi

Sadržaj

I. Okolnosti spora . . . 2

II. Zahtjevi stranaka . . . 4

III. Pravo . . . 4

A. Dopuštenost tužbi . . . 4

1. Pravni interes tužiteljâ . . . 4

2. Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ . . . 5

B. Dopuštenost zahtjevâ za prilagodbu tužbi . . . 9

C. Meritum . . . 10

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijana odluka nema valjanu pravnu osnovu da bi proizvodila učinke prema članovima Parlamenta . . . 10

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela slobode i neovisnosti zastupnika i povredi imuniteta koji su im zajamčeni Ugovorom . . . 13

a) Prvi dio, koji se temelji na tome da je pobijana odluka protivna načelima slobode i neovisnosti članova Parlamenta . . . 14

b) Drugi dio, koji se u biti temelji na povredi imuniteta zajamčenih zastupnicima Protokolom br. 7 . . . 18

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi općih načela koja se odnose na obradu osobnih podataka . . . 19

a) Prvi dio, koji se temelji na povredi načela ograničavanja svrhe obrade osobnih podataka i načela zakonitosti . . . 19

b) Drugi dio, koji se temelji na povredi načela poštenosti, transparentnosti i smanjenja količine podataka . . . 22

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se u biti temelji na neopravdanoj i neproporcionalnoj povredi prava na poštovanje privatnog života i zaštitu osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, prava na slobodu i sigurnost te prava na jednako postupanje i nediskriminaciju . . . 26

a) Navodna povreda prava na poštovanje privatnog života, prava na zaštitu osobnih podataka, prava na tjelesni integritet, prava na slobodu i sigurnost te prava na jednako postupanje i nediskriminaciju . . . 26

b) Navodna povreda načela proporcionalnosti . . . 29

1) Nužnost predmetnih mjera . . . 29

2) Prikladnost predmetnih mjera 31

3) Proporcionalnost predmetnih mjera 32

Troškovi 34